Valeriu Butulescu

VALERIU BUTULESCU

DON SIEMPRE

(Fantezie ocultă)

Dramă într-un act

Personaje:

Don Siempre
Tomas
Elena
Neantida
Profesorul I
Profesorul II

Vocea de Soprană (Mătura), Vocea de Bas (Halatul), doi Sanitari.

august, 2005

Motto:

„Argint e pe ape, şi aur în aer.”
Eminescu

„Sunt lucruri în care trebuie să crezi pentru a le vedea.”
Cervantes

Acţiunea se petrece într-un salon special al unui spital de psihiatrie. Pe fundal, în centru, o uşă masivă, iar lateral, în dreapta şi în stânga, două ferestre cu obloane de lemn şi gratii metalice. O masă, două paturi, trei scaune, un dulap metalic, o vitrină cu medicamente. Pe masă, Vasul cu flori şi un ceas deşteptător . În colţul din stânga, Mătura. În cuier atârnă Halatul, destul de uzat. În celălalt colţ, un Ficus ornamental, nu prea mare.

SCENA 1

Semiîntuneric. Singur în salon, îmbrăcat în pijama, Don Siempre doarme sforăind pe patul din stânga. Somnul lui devine tot mai agitat, marcat de un vis intens, spectaculos. Se zbate în pat, din ce în ce mai energic, în ritmul unei muzici astrale. Apoi se linişteşte, luminat de o revelaţie. Se ridică din pat şi se îndreaptă spre vitrină, cu paşi nesiguri, somnambulici. Ia din vitrină mai multe flacoane cu medicamente pe care le aşează pe masă, lângă Vasul cu flori. Scoate florile din Vas, punându-le cu grijă alături.

DON SIEMPRE *(aruncă în Vas diverse medicamente):* Aur potabil… Argint orizontal… Iată apa celor doi fraţi scoasă din soră! Arbore metalic, cer mijlociu! Inima lui Saturn! *(Amestecă bine.)* În casa Soarelui, pe furiş intră Luna, braţ la braţ cu Sulful şi Mercurul… Aceasta nu mai e nuntă, ci adevărată orgie chimică! *(Priveşte atent o pilulă roşie.)* Câtă nemurire zace în acest grăunte de elixir roşu! *(Aruncă pilula în Vas şi amestecă.)* Rugina nu va atinge, nici oameni, nici metale! *(Amestecă şi bea.)* Bolile se ascund… Moartea fuge, speriată de moarte... *(Varsă în Vas conţinutul altor flacoane.)* Piatră animală, pământ adamic. Rouă feminină de martie, rouă bărbătească de septembrie... *(Scoate din Vas un bulgăre ovoidal, de culoare gălbuie.)* Iată oul filozofal! Fix şi volatil în aceeaşi cochilie! Trup şi suflet, materie şi spirit! *(Reintroduce oul în Vas.)* Acum se va porni vârtejul eteric, vântul turbat al sudului. *(Din stânga, prinde să sufle vântul, care face să zboare hârtiile de pe masă.)* E nevoie de foc! *(Îşi înalţă privirea.)* Un fulger, Tată, sau măcar o scânteie divină! Că fără foc, nimicul va fi în veci nimic. *(Se caută prin buzunare.)* Unde v-aţi ascuns, voi, trepăduşi ai lui Prometeu? *(Îşi aprinde o ţigară cu bricheta şi trage adânc câteva fumuri. Vântul se opreşte.)* Foc de roată! Foc filtrat! *(Aruncă ţigara în Vas).* Foc de reverberaţie. *(Ia Vasul în braţe.)* Şapte vulturi abia ţin piept leului dezlănţuit… Ajunge! Lăsaţi focul să se întoarcă la cer, vipere de gheaţă! *(Din Vas prinde să se ridice un fum roşu.)* E ceasul la care nevăzutul prinde contur şi poemul trece în cristal. Aur esenţial, eliberat de zgura cuvintelor! Aerul e rece şi subtil, iar zăpada, mai albă decât ea însăşi. *(Scoate din vază un pumn de zăpadă pe care o împrăştie în jur. Vântul suflă iar.)* Argint! Argint zburător! Eu ning, eu ning! Eu ning!

SCENA 2

Don Siempre. În culise, Vocea de Soprană şi Vocea de Bas.

DON SIEMPRE *(continuă să arunce zăpadă în vânt):* O, verb sublim! Ieşi din paranteze! Sari peste punct! Nu te mai împiedica de virgule! Vino să trăim o acțiune trecută, dar neterminată! *(Tare.)* Eu ningeam! *(Mai tare.)* Eu ninsei, eu am nins! *(Foarte tare.)* Eu ning!
VOCEA DE SOPRANA *(vine din direcția Măturii)*: Aiurea! În spitalul acesta numai domnul director ninge!
DON SIEMPRE *(politicos şi calm, către Mătură):* Doamnă secretară! Să-mi fie cu iertare… *(Declamativ.)* Din Vasul meu s-a ridicat stihia! Eu, Don Siempre, peste ghețari sunt rege! Popoare întregi de oameni de zăpadă mi se-nchină!
VOCEA DE BAS *(vine din direcția Halatului):* Prostii! Citeşte regulamentul de ordine interioară! Iarna intră în atribuțiile mele de serviciu! Eu conduc această instituție!
DON SIEMPRE *(descumpănit, pune Vasul pe masă):* Am nins şi eu, de-atâtea ori! Țin bine minte…
VOCEA DE SOPRANĂ: Ah! Ce nerozie!
DON SIEMPRE *(către Halat):* Îmi amintesc perfect! Ningeam aşa frumos! Rațional şi calm. De sus în jos…
VOCEA DE BAS *(iritat):* Eşti nebun! Eu am nins de fiecare dată, dobitocule!
VOCEA DE SOPRANĂ: Aşa, aşa! În secretariat, eu măturam zăpada...
VOCEA DE BAS *(autoritar):* Vreau ordine şi disciplină! Acesta este un spital național!
VOCEA DE SOPRANĂ: Aici numai domnul director ninge!
VOCEA DE BAS *(râde):* Tu crezi că frigul cosmic este la îndemâna oricui?
VOCEA DE SOPRANĂ *(râde):* Tu eşti un simplu pacient!
VOCEA DE BAS: He, he, he, he!
VOCEA DE SOPRANĂ: Hi,hi,hi,hi!
DON SIEMPRE *(intrigat, către Mătură):* Bine, dar eu sunt veşnic…
VOCEA DE SOPRANĂ: Față de veşnicia ta avem serioase rezerve!
VOCEA DE BAS: Vorbeşti prea mult, pentru a fi etern. Fiecare rostire este o naştere. O poartă către moarte.
VOCEA DE SOPRANĂ *(apăsat):* Veşnic e numai domnul director!
VOCEA DE BAS *(grav, sentențios):* Ascultă, Don Siempre! Priveşte atent în jur! Vezi cumva mormintele celor nenăscuți?
DON SIEMPRE *(îşi roteşte privirea, derutat):* Văd ruine de case care încă nu s-au zidit… Orice lucru posibil este adevărat.
VOCEA DE SOPRANĂ: Ah, ce impertinență!
VOCEA DE BAS: Păcat! Ar fi trebuit să vezi morminte! E prima zi de noiembrie. Astăzi cei vii mişună prin cimitire. Pe toți i-a lovit aducerea aminte…
DON SIEMPRE *(hotărât):* Ajunge! Dacă nu sunt veşnic, lăsați-mă să plec!
VOCEA DE SOPRAN: Ah! E nebun!
VOCEA DE BAS: Unde să pleci? Viața erupe necontenit, iar cimitirele sunt pline!
VOCEA DE SOPRANĂ: Morții au tot mai puțin spațiu vital!
VOCEA DE BAS: Tu ştii că ultimii decedați îşi dorm somnul de veci în picioare?
VOCEA DE SOPRANĂ: E aglomerație mare sub pământ…
VOCEA DE BAS: Răposatul meu tată a schimbat până acum trei cimitire. Nici nu se răcea bine şi primăria îi trimitea alt ordin de evacuare!
VOCEA DE SOPRANĂ: O persoană responsabilă nu moare tocmai acum!

VOCEA DE BAS: Pentru Lumea de Dincolo îți trebuie viză de intrare!
VOCEA DE SOPRANĂ: La minister, mii de muribunzi stau la coadă!
DON SIEMPRE *(debusolat, umilit):* Ați reintrodus vizele? Ce porcărie!
VOCEA DE BAS: Era necesar! Trăim la periferia încrederii.
VOCEA DE SOPRANĂ: Trebuie să ne integrăm în Univers!
VOCEA DE BAS: Infinitul e cu ochii pe noi!
VOCEA DE SOPRANĂ: Am primit sarcini grele!
VOCEA DE BAS: Noi securizăm frontiera dintre viață şi moarte!
VOCEA DE SOPRANĂ: Emigrația celor vii a depăşit orice aşteptare!
DON SIEMPRE *(eruptiv):* Morbid, funest, macabru! Nu aveți pic de fantezie! Vă rog să plecați! Nu mai suport! Ajunge!
VOCEA DE SOPRANĂ: Ah!
VOCEA DE BAS: Nu fii obraznic! Ce fantezie? Nemărginirea are…

Don Siempre îşi astupă urechile cu palmele. Vocea de Bas îşi întrerupe brusc replica. Moment de linişte. În clipa în care Don Siempre îşi ia palmele de la urechi, replicile Vocilor sunt reluate, mai tare, din punctul în care au fost întrerupte.

VOCEA DE SOPRANĂ: Ah!
VOCEA DE BAS: Nu fi obraznic! Ce fantezie? Nemărginirea are si ea…

Don Siempre îşi astupă iar urechile. Vocile nu se mai aud. Don Siempre se plimbă printre paturi, în tăcere, gânditor, cu palmele la urechi.

DON SIEMPRE: Spirit acid, replici caustice! Primul om a apărut pe cale chimică! El nu s-a născut, ci a fost preparat! Marele Cineva a dat speranță materiei. Aur gânditor a făcut din argilă. De aceea slăvim cerul. Fiecare om este un templu în mişcare. Dar să nu uităm: la baza omenirii stă o rețetă gratuită. *(Ridică privirea spre cer.)* Domnule preşedinte, onorată instanță, opriți această farsă sinistră! *(Plânge.)* Nici la spital nu se poate vorbi întruna despre moarte!

Don Siempre îşi ia palmele de la urechi. Vocile îşi reiau replicile, cu intensitate maximă.

VOCEA DE SOPRANĂ: Ah!
VOCEA DE BAS: Nu fi obraznic! Ce fantezie? Nemărginirea are şi ea limitele ei!
VOCEA DE SOPRANĂ: Ne pierdem vremea! E irecuperabil! Domnule Director, chemați Salvarea!

Don Siempre îşi trage spada. Înaintează curajos spre Mătura din colț

DON SIEMPRE: Taci, târfă! Te-ai culcat cu toate gunoaiele pentru a face carieră!
VOCEA DE SOPRANĂ: Ajutoor!
DON SIEMPRE: Nu țipa, proasto! Spațiul e nesfârşit! Un gol mai întins decât orice întindere! Răbdare! Grecii nu mint! Totul curge. Totul este o interminabilă scursură! Nu poți scuipa de două ori în acelaşi fluviu! Ce cauți tu în abisul meu, căzătură?
VOCEA DE SOPRANĂ: Eşti un putregai!
DON SIEMPRE: Ah, ce plăcut ar fi să putrezesc! Aş trăi, în sfârşit, frenezia destrămării... Din păcate, sunt veşnic!
VOCEA DE SOPRANĂ: Minți!
DON SIEMPRE *(cu aplomb):* Nemurirea îmi dă curaj! Mă îndeamnă la descompunere. Putrezirea este o trecere. Şi viața este o trecere. Şi câinele care trece strada este o trecere!

VOCEA DE SOPRANĂ: Vorbe!
DON SIEMPRE: Ajunge! Dacă tu, doamnă, eşti Bastilia, află că eu sunt Revoluția de la 1789! Păzea! *(Ridică solemn spada.)*
VOCEA DE SOPRANĂ *(revoltată):* Mojicule! Te legi de trecutul unei femei? Râzi de istoria mea modernă şi contemporană? Vai, domnule Director! Acest mitocan…

Replica Vocii de Soprană este curmată brusc. Don Siempre doboară Mătura, cu o lovitură precisă de spadă.

VOCEA DE BAS *(cu indignare):* Siempre, ai întrecut orice măsură!
DON SIEMPRE *(se întoarce amenințător către Halat):* Şi tu ce vrei, inimă de cârpă? Îmi dai lecții? Crezi că nu ştiu din câți doctori se compune o boală?
VOCEA DE BAS *(aspru):* Măsoară-ți cuvintele! Vorbeşti cu un cadru de conducere!
DON SIEMPRE *(ridică Halatul din cuier, în vârful spadei):* Mă ameninți? Lefegiule! Zdreanță politică! Rebut al industriei uşoare!
VOCEA DE BAS: Te-ai țicnit de tot! Va trebui să te externez!
DON SIEMPRE *(înțeapă scurt Halatul cu spada):* Ce părere ai? O mică incizie în aorta principală…
VOCEA DE BAS *(în panică):* Vezi că mă omori, dobitocule! Vei răspunde pentru fapta ta! *(Sfâşietor.)* Aaah!
DON SIEMPRE *(calm):* Răspund cu plăcere! Voi m-ați declarat iresponsabil! Zămislit din ce nu există, condus de cel care nu este! Zac aici, în aşteptarea unui zbor imposibil. Privesc cum timpul fierbe în retorte. *(Aruncă Halatul peste Mătură.)* Bolnav şi plin de har! *(Priveşte spre cer.)* Doamne, de ce îți încarci comorile pe corăbii atât de şubrede?

Afară, cineva descuie uşa. Intră doctorul Tomas, în costum de serviciu, cu stetoscopul atârnat de gât.

SCENA 3

Don Siempre, Tomas.

TOMAS: Ora şapte, domnule Siempre! Trâmbițele cereşti au sunat. E timpul să vă treziți la realitate!
DON SIEMPRE *(tulburat):* Sancho, prietene!… S-a întâmplat o nenorocire!
TOMAS *(indispus):* Eu nu sunt Sancho! V-am spus de o mie de ori! Sunt doctorul Tomas, licențiat în ştiințe medicale, absolvent al…
DON SIEMPRE: Lasă glumele, Sancho! Situația e gravă! Am săvârşit o crimă dublă, fără premeditare…
TOMAS *(zâmbeşte, acceptând jocul):* O crimă nu înseamnă nimic în ziua de azi! Din presa cotidiană curg râuri de sânge…
DON SIEMPRE: *(grav, arată spre Halat.)* Cred că am decapitat organigrama acestei prestigioase instituții. Vezi tu cârpa aceasta de şters podeaua? Susține că e director…
TOMAS *(aplecat peste Halat):* Are dreptate!
DON SIEMPRE: Să fim serioşi! E prea josnic! Nu are pic de verticalitate!
TOMAS *(ridică Halatul, cercetându-l atent):* E foarte alunecos. Şi moale… Are stofă de conducător!
DON SIEMPRE: Flexibil, oportunist, fără coloană vertebrală! Un muzicant! Toată viața a cântat după partitura puterii!
TOMAS *(ironic):* De ce l-ați ucis?
DON SIEMPRE *(vesel):* Am crezut că-i face plăcere. Vorbea cu atâta pasiune despre moarte!
TOMAS *(vesel, prefăcut):* Îl recunosc! Este domnul director general! Felicitări!
DON SIEMPRE: Mulțumesc. *(Îngrijorat.)* Crezi că lipsa lui va fi observată?
TOMAS: Mă îndoiesc. Etajele superioare sunt ticsite de şefi…
DON SIEMPRE *(gânditor):* Crima se va descoperi abia la contabilitate. Mort fiind, nu-şi va putea ridica salariul!
TOMAS *(meditativ, continuă jocul, contemplând Halatul):* Totul este deşertăciune. Strigoiul acesta a condus nouă ani Casa de Sănătate. La un moment dat ajunsese ministru. *(Pauză.)* Îmi dați voie să-l pun în cui?
DON SIEMPRE: Eşti nebun? Abia a murit şi vrei să-l spânzuri? Numai Cromwell a avut parte de asemenea onoare!
TOMAS: Dar grecii au restituit troienilor trupul neînsuflețit al lui Hector!
DON SIEMPRE: Atunci fost un târg! Eu am negociat cu aheii! Un sicriu de lemn, în schimbul unui sicriu cu aur!
TOMAS *(agitând Halatul):* Cu acesta nu se poate negocia! E numai petice!
DON SIEMPRE: Pune-l în dulap! Mandatul său de om a expirat!

Tomas deschide dulapul şi pune înăuntru Halatul, între biblioraфturi.

TOMAS: Din dosare ne-am născut, în dosare ne întoarcem.
DON SIEMPRE *(arată spre Mătură):* Cât priveşte rămăşițele pământeşti ale doamnei secretare…
TOMAS *(ridică Mătura, cu prefăcută venerație):* Ce siluetă! O, Doamne! Zveltă şi dreaptă ca o lumânare!
DON SIEMPRE: A pornit de jos! O blondă ambițioasă. Îmi pare rău de ea. Avea multă personalitate… *(Tandru.)* Dacă ai şti tu cât de mult am iubit-o!

TOMAS: Nici nu e de mirare! Arată foarte bine!
DON SIEMPRE: Ehei! Ce timpuri!
TOMAS: O depun în acelaşi cavou cu domnul director?
DON SIEMPRE: Ştiu eu? Lumea s-ar putea să bârfească…
TOMAS: Tot timpul au fost împreună… *(Mângâie Mătura.)* E tare frumoasă…
DON SIEMPRE *(violent):* Sancho! Cum îți permiți, măgarule! *(Îi smulge Mătura din mână.)*
TOMAS: Sunteți gelos?
DON SIEMPRE: Trebuie să dovedim respect față de ființele care nu există! *(Priveşte Mătura cu pietate.)* Ea a fost pentru mine întruchiparea curățeniei morale… Am cerut-o chiar de nevastă…
TOMAS: Ați fi fost o pereche tare potrivită!
DON SIEMPRE *(entuziasmat):* Puteam mătura sistemul solar, împreună, pe orbite eliptice. Implementam o nouă ordine mondială. Un bărbat e bărbat adevărat numai dacă are alături un principiu feminin…
TOMAS: De ce nu v-ați căsătorit?
DON SIEMPRE: De ce? *(Smulge furios Halatul din dulap).* Pentru că a intervenit el, cu funcția, relațiile şi poziția lui socială! El a angajat-o la secretariat! El i-a pus ştampila în mână! El i-a distrus viitorul…
TOMAS: Alte vremuri…
DON SIEMPRE *(cu lacrimi în ochi, privind spre Mătură):* Iar ea? Ce putea să facă, sărăcuța? A acceptat! Nu împlinise încă douăzeci de ani. A început să pună ştampile în dreapta şi în stânga… Nu lăsa nici o cerere neaprobată! Sancho, înainte de primul divorț, femeile sunt tare naive…
TOMAS *(prefăcut, se şterge la ochi cu batista):* Sărmana…
DON SIEMPRE: A luat-o pe căi greşite! *(Priveşte cu mânie spre Halat.)* S-a ratat din cauza acestui ticălos! *(Aruncă dispreţuitor Halatul înapoi în dulap.)*
TOMAS : Tristă poveste!
DON SIEMPRE: Priveşte Sancho! *(Poartă Mătura, cu mare respect, pe brațe).* Iată ce a rămas din tinerețea ei. Un vis blond, prăbuşit în hăul întunecat al memoriei…
TOMAS *(mişcat):* O, Doamne!
DON SIEMPRE *(depune Mătura în dulap; închide uşa acestuia cu un gest solemn):* Odihnească-se în pace! Să păstrăm un moment de reculegere….

Don Siempre şi Tomas păstrează un moment de reculegere. Momentul este întrerupt de râsul isteric al celor două Voci, care vine din partea opusă a scenei.

SCENA 4

Don Siempre, Tomas.

DON SIEMPRE *(indignat):* Ah, pramatiile! Numai nişte ticăloşi pot să râdă într-o clipă de adâncă mâhnire…
TOMAS: Liniştiţi-vă, Don Siempre! Nu râde nimeni…
DON SIEMPRE: Tu nu-i auzi cum hohotesc în ceruri?
TOMAS *(atent):* Nu aud nimic!
DON SIEMPRE: Trebuie să auzi! Eşti scutierul meu!

Râsul se aude tot mai pregnant.

TOMAS *(ascultă încordat):* Nimic. E doar o iluzie…
DON SIEMPRE: Sunt două iluzii, Sancho! Două iluzii care râd! Râd de amintirile mele…

Râsul celor două voci încetează brusc.

TOMAS *(prefăcut, duce palma la ureche, zâmbind):* Parcă aud un zgomot vag… Stăpâne, cred că urechile mele ar trebui stimulate. *(Scoate din buzunar o pungă de piele, pe jumătate plină.)* Doi taleri pot face să-mi vibreze timpanele…
DON SIEMPRE *(senin):* Dar eu aud gratuit! Două voci…
TOMAS *(cu glas rugător):* Măcar un taler !
DON SIEMPRE *(îi aruncă un taler):* Poftim!
TOMAS *(vesel, pune banul în pungă):* Acum aud! Două voci! Le aud perfect!
DON SIEMPRE: Ce spun vocile, Sancho?
TOMAS *(încurcat):* Nu înţeleg mare lucru! Vorbesc o limbă clasică.! Probabil, greaca veche!
DON SIEMPRE *(îi aruncă un alt taler):* Dar acum?
TOMAS *(râde; pune banul în pungă):* Pe legea mea, acum ciripesc în limba maternă!
DON SIEMPRE *(râde):* Sancho, minţi atât de frumos! De ce nu înfiinţezi un ziar?
TOMAS: Iartă-mă, stăpâne!
DON SIEMPRE: Nu-mi pare rău de bani. Prefac orice nasture în monedă de aur… Poftim! *(Îi smulge lui Tomas un nasture de la halat, suflă peste el şi i-l aruncă înapoi.)*
TOMAS *(încântat, pune banul în pungă):* Mulţumesc!
DON SIEMPRE: Pentru puţin! .
TOMAS *(se uită la ceas, pregătindu-şi stetoscopul):* Stăpâne! A sosit vremea să vă consult!
DON SIEMPRE: Serios?
TOMAS: Pentru medicină, boala dumneavoastră este mană cerească! Cine vă vindecă, va lua Premiul naţional pentru poezie!
DON SIEMPRE *(foarte vioi):* Prea bine! Consultă-mă, Sancho! Aruncă-te asupra mea cu întregul tău instrumentar! Ole!

Don Siempre smulge o pătură roşie de pe pat, improvizând o capă de toreador. După fiecare replică, Tomas ia cu asalt capa, asemenea unui taur în arenă. Don Siempre evită elegant aceste asalturi.

SCENA 5

Don Siempre, Tomas.

TOMAS: Vedeniile dumneavoastră! Atât de realiste…
DON SIEMPRE *(întinde capa, pe partea stângă):* Câte simțuri ai tu, Sancho?
TOMAS: Cinci, pe onoarea mea! *(Cu capul înainte, asaltează capa.)*
DON SIEMPRE *(întinde capa pe partea dreaptă):* Cinci simțuri? Nu ți-e ruşine, nesimțitule? Numai cinci simțuri, la vârsta ta?
TOMAS: Stăpâne! Vreau să cunosc adevărul! *(Loveşte iar capa, cu capul înainte.)*
DON SIEMPRE: Adevărul este la mijloc! Tu, cu mintea ta bovină, cauți, ba la dreapta, ba la stânga!

Tomas continuă să ia cu asalt capa; Don Siempre parează loviturile, cu mişcări de trup iscusite.

TOMAS: Un medic trebuie să intre în contact direct cu pacientul!
DON SIEMPRE: Eşti un vițel nevinovat! La anii tăi ar trebui să ai coarne, nu glumă!
TOMAS: Stăpâne! Trebuie să vă consult…
DON SIEMPRE: Nu te obosi! Nemurirea mea este indiscutabilă! Sub ochii mei, saxonii au ajuns americani, francii au devenit francezi!
TOMAS *(smiorcăit):* Trebuie să vă testez discernământul!
DON SIEMPRE: Prostule! Cu cinci simțuri nu ai ce explora în lumea mea!

Obosit, Tomas renunță la luptă şi se aşează pe podea.

TOMAS *(gâfâind):* O întrebare elementară, stăpâne! Cât face unu plus unu?
DON SIEMPRE *(pune pătura pe pat):* Imbecilule! Socoteşti simplă adunarea unor numere divine? Unu este apogeul gândirii, inteligența supremă…
TOMAS: Stăpâne, aşa cere testul!
DON SIEMPRE: Şi cât crezi tu că face unu şi cu unu? Te pomeneşti că doi! Ai fi în stare, la bruma ta de minte! Dar doi este profund impur! Veşnica dihonie dintre bine şi rău, binom al neființei…
TOMAS *(scoate un carnet şi un creion):* Să scriu doi?
DON SIEMPRE: Nu! Scrie şapte! Declar pe proprie răspundere şi semnez: unu şi cu unu fac şapte! Cel mai sfânt dintre numerale, triumf al spiritului, expresie a maturității cosmice! Şapte ceruri ai deasupra capului, Sancho! Săptămâna se-nchide în şapte zile. Şapte daruri are Sfântul Duh! Şapte planete mari se-nvârt în jurul meu! Scrie şapte!
TOMAS: Vasăzică, noi doi suntem şapte! *(Hotărât.)* Stăpâne, nu pot!
DON SIEMPRE: Ți-e frică! Laşule! Pui de ministru adjunct! Cap de alifie! Atunci scrie: unu şi cu unu fac zece! Dublă chintesență. Împlineşti astfel decada divină! Zece este însăşi cunoaşterea, în splendida ei plenitudine! Două pentagrame stelate! Zece fecioare, Sancho! Cinci înțelepte şi cinci nebune!
TOMAS *(oftează):* Mă doare capul…
DON SIEMPRE: Organele rudimentare dor, prietene! Cei ce-şi pierd capul suferă de înfricoşătoare migrene! Ştiu asta de la răposatul rege Ludovic!
TOMAS *(îşi pipăie tâmplele):* Credeți că mi-am pierdut capul?
DON SIEMPRE: Posibil! La bărbați se întâmplă frecvent. Nu au nevoie de ghilotină! O fustă e de-ajuns!

TOMAS: Doamne, Dumnezeule! Fără cap sunt un om pierdut! Mă vor da afară din serviciu!
DON SIEMPRE: Linişteşte-te! Oameni decapitați au condus regate!
TOMAS: Dar eu trăiesc într-o republică!
DON SIEMPRE: Vino să te consult! *(Îi smulge stetoscopul.)* Respiră! Inspiră! Expiră! Aspiră! Transpiră! *(Pauză.)* Foarte bine… *(Îl loveşte cu degetul în frunte)* Eşti tare gol la interior.
TOMAS: Stăpâne…
DON SIEMPRE: Cât face unu plus unu, amice!
TOMAS: Doi, pe onoarea mea!
DON SIEMPRE: Ai cap! Nu exisă nici o îndoială!. *(Îl ascultă cu stetoscopul.)* Simt pulsul unui mamifer bine hrănit, fără colesterol şi fără idealuri. Boala ta, Sancho, se cheamă sănătate. „Minte sănătoasă în corp sănătos". Altceva nici că-i trebuie mediocrității!
TOMAS *(uşor speriat):* E boală grea?
DON SIEMPRE: Incurabilă! Agonie lungă şi dulce!
TOMAS *(prefăcut):* Stăpâne, nu mă lăsa! Unde mai găseşti dumneata un scutier aşa înțelept şi viteaz?
DON SIEMPRE: Scutieri? *(Râde.)*Am schimbat o sută în ultimul mileniu!
TOMAS: Atât de mulți?
DON SIEMPRE: Nu e vina mea că voi muritorii îmbătrâniți aşa de repede! Nici nu apuc să citesc ziarul, şi gata! Vă zbârciți şi încărunțiți, fără a avea un motiv anume!
TOMAS: Stăpâne, ia-mă cu dumneata, printre fantasme!
DON SIEMPRE: Ai nevoie de leacuri, dacă vrei să visezi frumos! Vrei o rețetă?
TOMAS: Desigur!
DON SIEMPRE *(scrie):* …Piatra iadului, furnici zburătoare, mătrăgună, două drahme de păr ruşinos, cuie din sicriul unui preot, un liliac înecat în sângele său, ficat de lup… *(Poruncitor.)* Dă-mi parafa ta!
TOMAS *(îi întinde resemnat parafa):* Ficat de lup nu au la farmacie…
DON SIEMPRE: Nu-i nimic! Te duci la grădina zoologică, la muzeul de istorie naturală. Găseşti tu undeva un lup donator de organe. *(Îi întinde rețeta şi nişte bani).* Ia rețeta, ia aceşti bani şi du-te! Fă ceva! Eşti înspăimântător de lucid!

Tomas numără banii. Îi ascunde în punga de piele şi iese râzând.

SCENA 6

Don Siempre

DON SIEMPRE: Femeile au foc în priviri. Flacăra iubirii este pustiitoare. Ne arde sufletul şi buzunarul. *(În transă.)* Ochii Elenei au aprins zidurile Troiei! În stâlp de foc s-a prefăcut cetatea. Iar eu eram acolo, între greci şi troieni. Gunoi nepieritor, dispersat în două armate potrivnice. Râdeam, văzând nefericirea cum zburdă. De la Facerea Lumii încoace, niciodată Dumnezeu nu zburase atât de jos! Cele şapte ceruri fierbeau, deşi în joc era o simplă femeie. Elena! Elena! Elena!

Din lateral intră Elena, frumoasă, provocatoare. Poartă îmbrăcăminte de epocă, stilizată, sumară, țipătoare.

SCENA 7

Don Siempre, Elena.

ELENA *(intrigată):* M-ai chemat?
DON SIEMPRE *(uimit):* Ah, Elena! *(Declamă):* Umbră născătoare de umbre! Tu, cea mai frumoasă dintre fantasme! Pentru tine voi strivi în Vas şapte cuvinte mari!
ELENA *(autoritară):* Lasă prostiile! Spune ce vrei?
DON SIEMPRE *(senin):* Nimic! A fost o invocare! Amintirea ta dăinuie peste veacuri…
ELENA: Ascultă, cocoşelule! Pui o femeie serioasă pe drumuri? Tu crezi că eu vin din Troia de pomană?
DON SIEMPRE: Te-am invocat, doamnă a lumii vechi!
ELENA: Foarte bine! Am venit! Acum sunt a ta! Ia-mă! Poți să mă invoci în orice poziție!
DON SIEMPRE *(visător):* Tu, prima gândire a Divinității! Frumusețea ta, mai presus de spațiu şi timp...
ELENA *(se uită la ceas):* Timpul e bani! O noapte întreagă costă trei sute.
DON SIEMPRE *(gânditor):* Dar noaptea înstelată nu are preț!
ELENA: Moşule, eşti de-a dreptul ridicol! Faci aur din orice tinichea şi te zgârceşti când e vorba de o femeie?
DON SIEMPRE *(grav):* Noaptea e ultima redută a visului. Tirania luminii e orbitoare, Elena! Avem nevoie de noapte acum, când sabia ştiinței dă iama prin mistere!
ELENA: Două sute cincizeci de parai! Nu fii hapsân! O noapte întreagă cu o regină!
DON SIEMPRE *(declamă):* Mai mare peste stele, regina nopții, luna…
ELENA *(privind în sus, mirată):* Care lună?
DON SIEMPRE: Fiecare planetă îşi are casa şi exaltarea sa! De jur împrejur mişună stelele…
ELENA *(tot mai nervoasă):* Lasă-le dracului de stele! Facem dragoste sau astronomie?
DON SIEMPRE: Elena! Cum fuge timpul! Ai trei mii de ani!
ELENA *(ofensată):* Eşti un mitocan!
DON SIEMPRE: În fața ta, în somn adânc s-au prăbuşit erele! *(Emoționat.)* O, nu e cu putință!
ELENA *(brusc, devine tandră):* Ba se poate! O femeie poate orice şi oricând! Iubitule, dacă ai anumite probleme…tehnice… ca să spun aşa, delicat… *(Îl prinde de mijloc.)* Eu pot să te ajut…
DON SIEMPRE *(hotărât):* N-am nevoie de mila istoriei! Eu ştiu, eu vreau, eu pot!
ELENA: Foarte bine! Înseamnă că eşti bărbat!
DON SIEMPRE: Bărbat e puțin spus! Eu sunt un principiu masculin!
ELENA *(uimită):* O, cerule! Nu m-am culcat niciodată cu un principiu!
DON SIEMPRE: Unde este soțul tău?
ELENA: Care dintre ei?
DON SIEMPRE: Cel legitim! Regele Menelau!
ELENA *(indispusă):* La el în criptă! Un nenorocit! S-a retras din viața publică! A ajuns o mână de oase! Trăieşte din mila turiştilor!
DON SIEMPRE *(cu venerație):* A fost un mare rege!
ELENA *(râde):* Mie-mi spui? S-a culcat cu toate servitoarele, indiferent de religie, rasă şi naționalitate!

DON SIEMPRE: Nu-i întina memoria, femeie!
ELENA *(zâmbind cu tâlc):* Domnia i-a fost lungă, dar sceptrul scurt!
DON SIEMPRE: Uşuratico! S-a luptat zece ani pentru onoarea ta!
ELENA: Legende! Legende olimpiene! Regele s-a luptat pentru onoarea lui! *(Râde.)* Troienii îi furaseră cea mai frumoasă păpuşă gonflabilă!
DON SIEMPRE *(îi mângâie părul):* Tu, culme a frumuseții păgâne, tu, etern feminin!
ELENA *(zâmbind galeş):* Iubitule, vreau banii înainte!
DON SIEMPRE *(indispus):* Bani, bani şi iar bani! *(Scoate din Vas un pumn de monede.)* Poftim!
ELENA *(studiază atent monedele):* Monedele acestea au fost retrase din circulație!
DON SIEMPRE *(din ce în ce mai iritat.):* Proasto! Sunt tetradrahme! Din cel mai nobil metal! Le-am făcut cu mâna mea, noaptea trecută!
ELENA *(pune banii în poşetă):* Nu te enerva, scumpule! Ştiu că e joacă de poet pentru tine să faci din taur minotaur şi din balaur aur! *(Tandră.)* Eşti bogat! Toate hergheliile de cai verzi sunt ale tale! Şi ce puternic eşti! *(Declamă.)* Căutător de avântate culmi! Mereu chemat de înălțimi albastre! Cățărătorule! *(Îl trage peste ea.)* Hai, urcă-te pe muntele lui Venus…
DON SIEMPRE: Femeie! Nu pot!
ELENA *(enervată):* Dacă nu poți, de ce mă pui pe drumuri?
DON SIEMPRE: Pot, dar nu pot! Eşti măritată!
ELENA: Ce importanță are starea mea civilă?
DON SIEMPRE: Am făcut armata cu soțul tău!
ELENA: Dă-l dracului!
DON SIEMPRE: Imposibil! Am fost la război împreună…
ELENA: Războiul s-a sfârşit de trei milenii! *(Tandră.)* Relaxează-te, iubitule! Acum e pace! Globalizare! *(Pauză.)* Ai plătit în avans! *(Zâmbeşte.)* Intrarea în labirintul din Creta e liberă…
DON SIEMPRE *(indignat):* Nu fii vulgară!
ELENA: Spune drept! Mă doreşti?
DON SIEMPRE: Elena! Eu încă mai cred în castitate şi virtute…
ELENA: O, ce formă nobilă de impotență!
DON SIEMPRE *(apăsat):* Cred în puritatea primordială! În forța morală a cerului!
ELENA *(râde):* Mie-mi spui? Uiți că sunt copilul din flori al unui zeu? Tata a fost un organ divin în permanentă stare de erecție! Le ademenea pe muritoarele tinere, seara, la izvor, prefăcut în ploaie de aur. Le tăvălea bine prin iarba înaltă, le învăța dansul fecioarelor răsturnate…
DON SIEMPRE: Taci!
ELENA: Religia veche era senzuală! Fertilitate, voluptate, fecunditate! Pentru a supraviețui, lumea păgână trebuia mereu să nască…
DON SIEMPRE: Ajunge!
ELENA: Pe urmă ați venit voi, creştinii! Voi ați inventat înmulțirea prin polenizare, dragostea florilor, puritatea primordială! Ați umplut cerul cu îngeri diafani, frumoşi, dar lipsiți de organe genitale…
DON SIEMPRE: Blasfemie! *(Scoate sabia.)* Doamnă, îmi pare rău, dar situația şi convingerile mele spirituale mă obligă să iau măsuri!
ELENA: Ramolitule! Nu mai poți străpunge o femeie decât cu sabia? Adio! S-a terminat! Mă-ntorc în Argolida!

Elena încearcă să părăsească scena. Don Siempre lasă sabia jos; o prinde cu patimă pe Elena în brațe.

SCENA 8

Don Siempre, Elena.

DON SIEMPRE: Elena! Te implor, nu mă părăsi!
ELENA *(se smulge în brațele lui):* Nu mai suport, dragă! Mă invoci, mă corupi, mă plăteşti şi apoi îmi ții lecții de morală creştină! Plec! *(Plânge.)* Decât cu tine, mai bine la muzeul de arheologie! *(Dă să plece.)*
DON SIEMPRE: Te rog, nu pleca! Voi ridica munți de aur pentru tine!
ELENA *(atentă, se opreşte din plâns):* Vorbeşti serios sau faci versuri?
DON SIEMPRE: O să vezi! Dă-mi brățara ta cea mare de bronz!
ELENA *(îi întinde brățara):* Poftim!
DON SIEMPRE: Doamnă, eu nu aştept miracolul, eu îl creez!

Don Siempre introduce brățara de bronz în Vas. Ridică Vasul de trei ori spre cer. Elena îl urmăreşte cu mare atenție.

DON SIEMPRE: *(declamativ):* Argint viu, împerecheat cu sulf animal! În vara femeii, totul e rotund şi fierbinte! Coapsele şi sânii dau în pârg! Ce invitație la jaf! Nevoie de continuitate, sete de păcat! Dar apa regală spală totul! Numai sămânța metalului rămâne. *(Amestecă bine conținutul Vasului).* Că aurul va naşte mereu aur! În acest Vas, fratele îşi iubeşte sora! Crizanteme vor răsări din cenuşa nelegiuirii lor! Şi sufletele vor zbura, orbite de prea marea apropiere! Ridicați-vă la cer, voi fluturi ai materiei! Abraxas! Abraxas! Un bulgăre de soare doarme încă în amfora nopții…

Un fum gălbui se ridică din Vas. Don Siempre pune Vasul pe masă cu mişcări lente, de ritual. Lumina scade în intensitate.

ELENA: Vorbe în vânt! Unde sunt munții tăi de aur? Văd doar un fum gălbui!
DON SIEMPRE *(în transă):* Taci, femeie! Ca să vezi în profunzime, trebuie să crezi! Leul cel roşu creşte în Vas!
ELENA: Miracole de bâlci! Dă-mi înapoi brățara!
DON SIEMPRE: E încă fierbinte…
ELENA: Poveşti!
DON SIEMPRE *(râde diabolic):* Târfă, ar trebui să mă cunoşti! Nemăsurată e forța mea! La semnul meu, statuile aleargă! (*Scoate din Vas brățara, din aur, încă fierbinte.)* Pot să țin în palme metal topit! Dacă vreau, mă tăvălesc prin foc…
ELENA *(tandră):* Eşti în călduri?
DON SIEMPRE: Aura, Aurelia şi Aurora! Trei zâne ale aceluiaşi bordel! Aur, mereu aur şi iarăşi aur! *(Stinge brățara într-un pahar cu apă.)* Poftim!
ELENA *(uimită):* Uluitor! De necrezut! Nemaipomenit! *(Autoritară.)* Vreau şi un colier!
DON SIEMPRE: Colier! Superb arată gâtul unei femei într-un ştreang de aur!
ELENA: Te rog, iubitule!
DON SIEMPRE: Am obosit…
ELENA: Relaxează-te! Vino să-ți mângâi coama de leu neîmblânzit! Nemuritorule! *(Îl trage peste ea în pat.)* Strânge-mă în brațe! Ia-mă la pieptul tău!
DON SIEMPRE *(rece):* Elena! Astâmpără-te! Suntem într-o instituție de stat!
ELENA: Zeii făceau dragoste pe altare…
DON SIEMPRE: Erau alte vremuri. Opinia publică era mai înțelegătoare. Lasă-mă!

ELENA: Cum să te las, tu, mina mea de aur! *(Autoritară.)* Cavalere! Te rog să mă încaleci! Sunt iapa ta focoasă…
DON SIEMPRE *(declamă):* După fiecare noapte vine o altă noapte… *(Se aud bătăi în uşă.)*
ELENA: Bate cineva! *(Uşor speriată.)* Sper că nu e nevastă-ta!
DON SIEMPRE: E scutierul meu, doctorul Tomas!
ELENA: Câți ani are?
DON SIEMPRE: Nu ştiu. Când a plecat în oraş avea cincizeci…

Intră Tomas, foarte cărunt, amețit, cu o sticlă de vin în mână. Don Siempre continuă să stea în pat. Elena îl alintă.

SCENA 9

Don Siempre, Elena, Tomas.

TOMAS *(clătinându-se):* Aşadar, pământul e rotund! Bombat la ecuator, turtit la cei doi poli…
DON SIEMPRE: Sancho! Dumnezeule, când ai încărunțit aşa?
TOMAS: Eheei!… Era coadă mare la farmacie…
DON SIEMPRE: Unde sunt leacurile? Ai adus ficat de lup?
TOMAS *(se clatină):* Pe legea mea… Clima s-a schimbat, stăpâne! Oile trăiesc în copaci, iar lupii au zburat în țările calde! *(Ridică sticla):* Am găsit, totuşi… un elixir… Lacrima lui Cristos… Puterea ursului… O cupă am băut şi am ajuns în rai…
DON SIEMPRE: Eşti beat!
TOMAS *(se clatină):* Din raiul primordial a rămas doar Grădina Botanică…
(Priveşte atent spre Don Siempre) Stăpâne… Ce faci matale acolo în pat?
DON SIEMPRE*:* Nu poate fi rai acolo unde nu e dragoste!
TOMAS *(bea un o gură de vin, privind atent):* Faci dragoste?… Aşa, de unul singur? …
ELENA *(revoltată):* Ce nesimțit!
TOMAS *(se apropie de cei doi):* Stăpâne… La banii dumneata…ai putea avea femei, nu glumă…
ELENA *(tare):* Porcule!
TOMAS *(pentru el, Elena rămâne imperceptibilă):* Fete tinere, neîncepute… Fecioare aproape virgine… Ieftine… O sută perechea…
ELENA: Nenorocitule!
TOMAS: Dragostea de unul singur dăunează grav sănătății…
ELENA (*către Don Siempre):* Iubitule, nu mai suport! *(Plânge.)* De ce nu mă vede? Totdeauna am atras atenția bărbaților…
DON SIEMPRE: E orb de beat!
ELENA *(imperativ):* Vreau să mă vadă!
TOMAS: Zău, aşa! Stăpâne… Strângi în brațe o pătură galbenă…
ELENA: Secătură! *(Îi trage lui Tomas o palmă răsunătoare.)*
TOMAS *(derutat, îşi duce mâna la falcă):* Stăpâne!
DON SIEMPRE: Nu te speria, Sancho! E doar o umbră!
TOMAS: E umbra dumneavoastră?
DON SIEMPRE: Vine din altă lume…
TOMAS: Vă tăvăliți în pat cu o umbră străină! Nu vă supărați! Acesta e spital, nu casă de toleranță…
DON SIEMPRE: Amice..
TOMAS: O să anunț conducerea!
DON SIEMPRE: Eşti un dobitoc!
TOMAS: Mulțumesc! Sunteți foarte subtil! Ce vreți să insinuați?
DON SIEMPRE: Nu este o umbră oarecare, prostovane, ci personificarea trecutului! Am pătruns adânc în intimitatea ei…
TOMAS *(râde neîncrezător):* Câtă imprudență!… Faceți sex neprotejat cu o umbră!… *(Priveşte atent în direcția Elenei.)* O umbră invizibilă…
DON SIEMPRE: Dacă vrei să o vezi, învață să visezi, măgarule! Ieşi din țarcul celor cinci simțuri!

TOMAS *(priveşte în gol, neîncrezător):* Elena… Elena… *(Scoate din buzunar punga de piele.)* Fără bani, nu văd mare lucru, stăpâne! Măcar un taler…
ELENA *(către Don Siempre):* Dă-i bani, iubitule! *(Arată spre Tomas.)* Noi venim din trecut, dar acest pui de porc întruchipează prezentul! Deschide-i ochii cu nasturii tăi de aur!
DON SIEMPRE: Bani, bani şi iar bani! *(Îi aruncă lui Tomas o monedă strălucitoare.)* În zadar, totul! Sancho, pentru a vedea ceea ce nu există, trebuie să crezi dezinteresat în himere!

Tomas numără banii şi îi pune repede în pungă.

TOMAS *(vesel, priveşte în direcție opusă):* Elena! Acum te văd! Brunetă…
ELENA *(tare):* Ah!
DON SIEMPRE: E blondă, Sancho!
TOMAS: Serios? Câți ani are?
DON SIEMPRE: E imemorială.
TOMAS: O-ho-ho! Trebuie să fie tare bogată! Are valoare de patrimoniu?
DON SIEMPRE: Evident.
TOMAS: Ce-ar fi să o iau de nevastă?
DON SIEMPRE *(uimit):* Sancho, tu ştii ce înseamnă să te căsătoreşti cu o umbră?
TOMAS: Habar n-am! E prima dată când mă însor!
DON SIEMPRE: E intangibilă!
TOMAS: Nu cumva a fost declarată monument istoric?

Elena îi trage lui Tomas o nouă palmă răsunătoare.

TOMAS *(ofensat):* Ah! Câtă impertinență! Luminează-mă, stăpâne!
DON SIEMPRE: Eşti orb, Sancho! Pentru că vezi şi nu înțelegi!
TOMAS *(priveşte atent spre Elena):* Adevărat! Văd şi nu văd nimic!
DON SIEMPRE: Păcat! Ar trebui să vezi nimicul! Să-i simți răsuflarea fierbinte!
ELENA *(către Don Siempre):* Luminează-l, iubitule! *(Îşi freacă palmele.)* Vreau să-l storc de vlagă şi de bani! Să-i arăt eu ce poate antichitatea greco - romană!
DON SIEMPRE *(sare din pat):* Prea bine! Voi folosi un preparat vechi, inventat pe vremea când bărbații încă mai aveau ovare! *(Scoate o sticluță din vitrină, agitând-o bine.)* Mădular de taur şi coada şoricelului! Lapte de fecioară, pulbere stelară, păr de iepure împărătesc, melci albaştri tocați mărunt, cu pătrunjel… *(Toarnă conținutul sticluței în Vas şi amestecă.)* Împerecheați-vă, principii ale binelui! „Nous, Epinoia, Phone, Onoma, Logismos, Enthimesis!” Eu sunt forța a şaptea, care vă cheamă! Veniți cu toții, voi, eoni ai amurgului! „Aletheia, Logos, Zoe, Antropos, Eklesia, Bythios, Mixis!” *(Amestecă bine.)* Înapoi în oceanul începutului, voi fluvii ale nimănui! *(Îi smulge lui Tomas sticla, golindu-i conținutul în Vas.)* Vise rătăcite bat zadarnic în porțile de fier ale Rațiunii!*(Tare.)* „ Ageraatos, Henonis!”
ELENA *(în picioare):* „Autophises, Hedone!”
DON SIEMPRE *(în transă):* Monogenes, Macaria!
ELENA: Matrikos, Agape!
DON SIEMPRE: Patrikos, Elpis, Theletos, Sophia! *(Amestecă frenetic.)* Adevărul cade fulgerător din cer şi arde în preajma pământului! O, tu, Arhonte al Destinului! Dăruieşte acestui nevrednic un sâmbure de lumină! *(Îi întinde Vasul lui Tomas.)* Bea, orbule! Bea şi vei vedea mii de lucruri nemaivăzute! *(Tomas gustă cu oarecare prudență.)*
TOMAS *(nemulțumit):* E slab alcoolizat…

DON SIEMPRE *(în transă):* Pustietatea e mai însetată decât pustiul! Bea, băiete! Dizolvă lumea ta cea strâmbă! Caută cristale noi! Bea şi fugi! Ieşi din logica lucrurilor simple! Statornicie găseşti oriunde, în pietre, în arbori uscați, în drojdia socială! Gâştele au descoperit taina botezului înaintea oamenilor! Învață aşadar să mergi pe ape! Lasă potecile! Drumurile sunt pentru hoți şi milogi! Eşti talentat! Ai putea ajunge departe, călare pe o oaie blondă! *(Face câteva semne magice.)* Te cunun cu rătăcirea! Nuntă chimică! Sulf şi Mercur! Dragoste sfințită, strânsă bine în uşa bisericii…

Don Siempre se prăbuşeşte istovit pe pat şi adoarme instantaneu. Tomas bea licoarea până la fund, după care pune Vasul pe masă. Scena este invadată de o lumină galbenă.

SCENA 10

Elena, Tomas

TOMAS: Doamne, câtă toamnă! Ce jaf de frunze!
ELENA *(gravă):* Moartea se îmbracă în culori vii!
TOMAS *(sincer, uimit):* Înălțimea voastră!…*(Face o plecăciune adâncă.)*
ELENA *(îi mângâie părul):* Cum te cheamă, iubitule?
TOMAS: Sancho, majestate!
ELENA: Eşti nobil?
TOMAS: Tata a fost crescător de porci! Dar eu cu siguranță sunt nobil. Porcii tatălui meu aveau sânge albastru!
ELENA: Copil nevinovat! Vino la pieptul meu!
TOMAS *(naiv):* Vreți să mă alăptați?
ELENA *(cu pasiune prefăcută):* Sărută-mă, Sancho!
TOMAS *(încurcat):* Nu îndrăznesc, majestate! E împotriva protocolului!
ELENA *(autoritară):* Ia-mă în brațe, prostule! Eu reprezint puterea suverană! Îți poruncesc! Iubeşte-mă!
TOMAS *(revoltat):* Îmi cereți să încalc Constituția! Nu vă pot iubi fără aprobare scrisă de la Consiliul de Coroană!
ELENA *(îi întinde un ziar, luat la întâmplare de pe masă):* Poftim!
TOMAS *(citeşte mirat):* Acord bilateral? Între noi doi? *(Indignat.)* Majestate! Cum puteți publica aşa ceva în ziare! Vă dați seama cât este de periculos? Dacă citeşte cineva?
ELENA: Nu am nimic de ascuns! *(Râde cu tâlc)* Vrei să vezi cum arată o pulpă de regină? *(Îşi dezgoleşte pulpa piciorului.)*
TOMAS *(îşi acoperă fața):* Mi-e frică, majestate… Sunt cetățean de onoare al oraşului! Am şaizeci de ani!
ELENA: Mucosule! Credeam că eşti major!
TOMAS: Îmi cer scuze!
ELENA: Relația cu tine devine riscantă! Presa mă va acuza de pedofilie!
TOMAS *(resemnat):* Îmi pare nespus de rău!
ELENA: Strânge-mă în brațe, Sancho!
TOMAS *(aproape plângând):* Mi-e frică, majestate! Aveți valoare de patrimoniu! Nu avem voie să atingem exponatele!
ELENA: Imaginează-ți că vin din marele bordel al istoriei! Imaginează-ți că sunt o curvă a trecutului!
TOMAS: Asta mi-am şi imaginat, majestate!
ELENA: Laşule! Pui de slugă!
TOMAS: Nu vă luați după aparențe! Am fost major, pe vremuri, stimată doamnă! Am terminat medicina, am fost şef de promoție!
ELENA *(arată spre Don Siempre):* Mai încet! Stăpânul tău doarme…
TOMAS *(în şoaptă):* Stăpână, eu n-am stăpân! Acesta e doar un pacient! Un nebun singuratic şi generos! Sunt medicul său de familie…
ELENA: Se spune că e nemuritor!
TOMAS: Da, luminăția voastră! Trăieşte cu încăpățânare, în orice situație! Sfidează întreaga ştiință medicală! Optimismul său nu are leac! *(Plânge.)* A băgat în morminte generații întregi de doctori…
ELENA: Care este secretul lui?

TOMAS: Credința, majestatea voastră! Crede cu tărie în lucruri care nu există!
ELENA *(cu tandrețe):* Dar tu în ce crezi, iubitule?
TOMAS: Sunt ateu, doamnă! Cred în orice formă de necredință!
ELENA *(veselă)***:** Deci, crezi în mine...
TOMAS: Cred cu sfințenie!
ELENA: Atunci vino aproape! Eu sunt necredința personificată!
TOMAS: Majestate! Nu vă jucați cu nervii unui bărbat!
ELENA: Vrei bani?
TOMAS *(după un timp de gândire):* Mă jigniți! Nu e cazul! Sunteți sfâşietor de frumoasă!
ELENA: Atunci ce mai aştepți? Sfâşie-mă, prostule!
TOMAS: Mă jenez, luminăția voastră! E prea multă lumină pentru un joc nupțial!
ELENA: Bine! Fiat nox! *(Stinge lumina.)* Voi, bărbații, nu puteți străluci decât în întuneric. Vino! *(Se dezbracă şi se întinde în pat.)*
TOMAS *(înaintează bâjbâind):* Unde sunteți?
ELENA: Răstignită pe un altar de perne! Goală! Gata de sacrificiul suprem!
TOMAS: O, scumpa mea! Te-am aşteptat o viață… *(Se întinde în celălalt pat.)*
ELENA: Ce parfum subtil are trupul tău…
TOMAS: E spirt medicinal, majestate!
ELENA: Mângâie-mă, iubite…
TOMAS *(mângâie perna):* Simt mătasea galbenă a părului tău…
ELENA: Ah! Poetule!…
TOMAS: Iubirea îmi tulbură privirea
ELENA: Vino să ne împerechem rimele!
TOMAS: Doamne! Atâta fericire pe capul unui medic primar!
ELENA: Mare este puterea ta, cavalere!! Ah! Simt sabia ta fierbinte!

Tomas şi Elena trăiesc voluptatea jocului erotic, fiecare în patul său.

TOMAS: Mai încet, majestate! Am cardiopatie ischemică…
ELENA *(cu pasiune):* Strânge-mă la piept! Răscoleşte-mă, efebule! Simt cum galopezi prin mine, precum atletul de la Marathon!
TOMAS: Mă sufoc! Nu mai pot galopa! Lăsați-mă la trap, majestate!
ELENA *(cu prefăcută voluptate):* Dă-i înainte, Filipide! Fiul tău va moşteni coroana!
TOMAS: Ah!
ELENA: Aah!
TOMAS: Aaaah!
ELENA: Aaaaah!
TOMAS: Aaaaaaaaah!

Tomas se prăbuşeşte inconştient în primul pat.. Elena se ridică din celălalt pat, aranjându-şi părul şi ținuta. Fredonează o melodie de epocă. Se apropie tiptil de Tomas căruia îi sustrage punga cu bani.

ELENA: Aşa, mult stimate şi iubite domnule Esculap! Te-am uşurat, psihic şi nervos! Acum te uşurez şi de parale! Nu-ți las nimic! Doar turma de porci din blazonul nobilei tale familii! *(Pune punga de piele în poşetă.)* Doctore, să nu uiți niciodată! Monarhia costă! *(Elena iese.)*

SCENA 11

Don Siempre, Tomas.

DON SIEMPRE *(trezit din somn, lucid, sare în picioare):* Realitatea este cel mai cumplit coşmar! Închipuiţi-vă, domnule doctor, am visat că…
TOMAS *(cu glas stins):* Aah!
DON SIEMPRE *(sincer, îngrijorat):* Domnule Tomas! Vă simţiţi bine?
TOMAS *(se zbate în pat):* Aaaaah!
DON SIEMPRE *(se apropie de Tomas):* Domnule doctor! Pentru numele lui Dumnezeu! Sforăiţi în timpul programului? E interzis prin regulament! *(Îl zgâlţâie delicat.)*
TOMAS *(se ridică în capul oaselor, buimac, îi mângâie creştetul lui Don Siempre):* Iubito! Simt mătasea galbenă a părului tău…
DON SIEMPRE *(uşor ofensat):* Domnule Tomas! Vă rog să vă treziţi!
TOMAS: Sunt treaz, stăpână! Sluga supusă a majestăţii tale!
DON SIEMPRE: Reveniţi-vă, domnule doctor! Eu nu sunt rege!
TOMAS: Ştiu, iubito! Regele sunt eu! Tu eşti regina! *(Îl mângâie cu tandreţe)*
DON SIEMPRE *(îl respinge cu răceală):* Vă rog respectuos!! Suntem prieteni, dar nu voi tolera asemenea porniri perverse!
TOMAS *(insistă):* Stăpână, vom domni împreună pe insula pustie! Şi fiul nostru va moşteni coroana…
DON SIEMPRE *(profund mirat):* Care fiu?
TOMAS *(în genunchi):* Prinţul Speranţei! Copilul nostru! Neînfricat războinic! *(Îşi lipeşte urechea de abdomenul lui Don Siempre)* În pântecele tău ospitalier, îl aud cum bate pas de defilare!
DON SIEMPRE *(îl împinge brutal)*: V-aţi pierdut minţile, domnule doctor!
TOMAS: *(îndurerat):* Viaţa mea fără tine nu are sens, Elena!
DON SIEMPRE *(mirat):* Elena? Nu mai pricep nimic!
TOMAS: Elena din Troia! Fecioara din Corint! Perla Dardaniei! Frumoasa Tindaridă! *(Cu patimă.)* Elena! Pentru numele lui Zeus! Nu mă recunoşti? Sunt logodnicul tău! Regele Sancho! Fratele lui Agamemnon.
DON SIEMPRE: Aha! Acum înţeleg! Delir istoric, cu uşoare inflexiuni chimice…Veţi traversa curând toate fluviile infernale ale Greciei, domnule Tomas!
TOMAS: Iubito! De ce-mi spui Tomas? Numele meu este Sancho Întâiul! Unu şi cu unu face şapte!
DON SIEMPRE *(îngrijorat):* Aveţi temperatură! Să vă pun termometrul!

Don Siempre se îndreaptă către dulap. Doctorul Tomas se interpune.

TOMAS *(speriat):* Să nu cumva să deschizi acest dulap! Acolo stă la pândă cadavrul unui director!
DON SIEMPRE *(lucid):* Ce să caute un mort în dulapul meu?
TOMAS *(în şoaptă):* S-a ascuns! E un caz fortuit! Are datorii mari la bugetul de stat! Îl urmăreşte poliţia fiscală!

Don Siempre deschide prudent dulapul.

TOMAS: Iubito! Să nu-l atingi, că se pierd amprentele!

DON SIEMPRE: Extraordinar! Ce caută halatul meu printre biblioraturi? E prea de tot!

Scoate Halatul şi îl îmbracă.

TOMAS *(cu glas frânt):* Nu pune mâna, nefericito! Sunt probe juridice…
DON SIEMPRE: Într-o astfel de lume e o nebunie să fii lucid! *(Indignat, scoate Mătura din dulap.)* Vă rog să-mi răspundeți, domnule licențiat în ştiințe medicale! Ce caută o mătură într-un dulap de spital?
TOMAS *(râde):* Te faci că nu ştii? E fosta ta amantă!
DON SIEMPRE: Ah! Nimic mai sinistru decât demența unui psihiatru! Domnule doctor, încălcați jurământul lui Hipocrate! Vă însuşiți ilegal bolile pacienților!
TOMAS: Iubito! Ce-ar fi să ne căsătorim acum!
DON SIEMPRE: Noi doi?
TOMAS: Desigur! N-are rost are să implicăm şi alte persoane!
DON SIEMPRE: Un corp ceresc te-a lovit în frunte! Nu te mai recunosc! Te-ai cocoțat sus de tot în Arborele Absurdului! Sari ca o veveriță, dintr-o inepție în alta! Ia să vezi tu ce repede te vindec! Arta mea are puteri mari! *(Caută în vitrina cu medicamente.)* Urzici fripte, untură de ministru fără portofoliu…
TOMAS *(isteric):* Nu! Te implor, scumpa mea! Nu politiza acest caz!
DON SIEMPRE *(aruncă în Vas conținutul altor flacoane):* Ciubotica pupezei, traista ciobanului, trei frunze de umbra nopții…

Don Siempre amestecă bine conținutul Vasului

TOMAS: Iubito! Mă simt liber şi uşor, ca o pasăre împăiată…
DON SIEMPRE*:* Poezia te-a amețit de tot.! Trebuie să te aduc mai aproape de proza galbenă a pământului! *(Îi întinde Vasul.)* Bea, înălțimea ta!
TOMAS *(în genunchi, sentențios):* Pentru tot ce e înalt, există un ceas al prăbuşirii! *(Bea.)*
DON SIEMPRE: Bea, prietene! Întoarce-te la mediocritatea ta! Înscrie-te în cercul strâmt al doagelor tale! Pentru tine nebunia este un lux prea mare!
TOMAS *(bea, revenindu-şi parțial din delir):* Stăpâne! Ce s-a întâmplat? Unde-i regina?
DON SIEMPRE: Ce glume sinistre! *(Încet.)* Ştiți bine că monarhia a fost abolită!
TOMAS: Şi Elena?
DON SIEMPRE: Un vis, în cel mai bun caz!
TOMAS *(sare în picioare):* Minciuni! Eu niciodată nu visez în timpul programului!
DON SIEMPRE: Vă repet! A fost o iluzie! *(Vesel, politicos.)* Bucurați-vă, domnule Tomas! Asemenea vise nu sunt la îndemâna oricui...
TOMAS *(trist):* Aveți dreptate! Bine că totul a fost ireal! Altfel eram pierdut! Stăpâne, cum să întrețin eu o casă regală dintr-o leafă de medic? *(Îşi pipăie speriat buzunarul de la halat.)* Doamne, Dumnezeule!… Imposibil!…
DON SIEMPRE: Să nu ceri niciodată unei femei imposibilul! E capabilă să ți-l dea!
TOMAS *(se caută cu disperare):* Banii mei! Au dispărut!
DON SIEMPRE *(cască, plictisit):* Bani, bani şi iar bani!
TOMAS *(extrem de speriat):* Stăpâne, am rămas fără bani!
DON SIEMPRE *(râde):* Liniştiți-vă, domnule Tomas! Banii nu reprezintă nimic! Gunoi strălucitor! Însemne ale valorii…
TOMAS *(plânge):* Am rămas sărac!

DON SIEMPRE *(supărat):* Domnule! Nu înțelegi nimic! Cum să fii sărac, când ai vise atât de bogate?
TOMAS *(revoltat):* Acesta nu mai e vis! E realitate de prima speță! Sunt ruinat! Pramatia aceea blondă mi-a furat banii! Sub ochii tăi, stăpâne! M-ai dezinformat! N-a fost o umbră a trecutului! *(Plânge.)* A fost o târfă adevărată!
DON SIEMPRE *(începe iar să-şi piardă luciditatea):* Interesant! Pe vremea când trăia în copaci, omenirea era la înălțime!
TOMAS *(violent):* Încetează cu maximele tale idioate! Nu vezi în ce stare m-ai adus? Vreau banii înapoi!
DON SIEMPRE *(râde):* Un buzunar gol înseamnă împlinire!
TOMAS: Aaah!
DON SIEMPRE: Dintre instrumentele de suflat, cel mai frumos cântă vântul!
TOMAS *(amenințător):* Tu m-ai nenorocit! Tu ai umplut salonul cu viezuri albi! Ai ascuțit unghiurile drepte, cu vederea ta obtuză! Peste tot zboară fluturii tăi, în cămăşi de noapte!
DON SIEMPRE: Curios, Sancho! Pentru o clipă mi s-a părut că eşti doctorul Tomas!
TOMAS: Care Tomas?
DON SIEMPRE: Şeful secției de psihiatrie…
TOMAS: Îl ştiu! Un idiot mărunt, cu idealuri mari!
DON SIEMPRE: E foarte apreciat în lumea medicală!
TOMAS: Un ratat! Nu mă interesează persoana lui! Eu sunt doctorul Sancho! *(Îl zgâlțâie pe Don Siempre.)* Spune-mi ce să fac!
DON SIEMPRE *(calm):* Într-o morgă, singura distracție posibilă este să faci pe mortul!
TOMAS: Nu pot să mor degeaba! Sunt medic…
DON SIEMPRE *(îi aruncă o monedă de bronz):* Ține un obol! Atât! Taxă de timbru la Judecata de Apoi!
TOMAS: Râzi de mine, Siempre! Recunosc, sunt un dobitoc! Am terminat totuşi o facultate…
DON SIEMPRE: De ce iei viața în serios? Ştii bine că e trecătoare…
TOMAS: Sufăr cumplit…
DON SIEMPRE: Înseamnă că te strâng încălțările! Mărginirea doare!
TOMAS: Banii mei!
DON SIEMPRE: Ajunge! Gunoiul, chiar dacă este nesfârşit, trebuie împărțit echitabil! Din imensitatea mizeriei, ție Sancho îți revine abia o pată! Eşti pierdut, dacă mizezi pe altruismul leului! *(Se ia cu mîinile de cap.)* Aah!
TOMAS: Te doare ceva?
DON SIEMPRE *(calm):* Mă simt vlăguit şi şters, ca un zeu căzut în imanență! Mă absoarbe vârtejul bunului simț…
TOMAS *(convins):* Asta e! Totul se compensează! Tu te vindeci de nebunie, în vreme ce eu înnebunesc de tot! Ştiu ce vorbesc! Sunt psihiatru!
DON SIEMPRE: Linişteşte-te! Toți profeții au fost dereglați mintal! Au crezut orbeşte în tulburătoarele lor vedenii!
TOMAS: Ce vrei să spui?
DON SIEMPRE: Eşti un ipocrit! A trebuit să-ți pui cizme de rege, ca să nu-ți vadă lumea găurile de la ciorapi!
TOMAS: Aşa?
DON SIEMPRE: Romanii n-au avut imaginație teologică. Şi-au cumpărat zeii de la greci! Apoi, într-o noapte au furat Dumnezeul iudeilor, cu Biblie cu tot…
TOMAS *(revoltat):* De aici mi se trage! De la grecii şi romanii tăi!

DON SIEMPR: Ciudat! Venerăm crucea! Instrumentul torturii lui Cristos…
TOMAS: Proverbele acestea mă ucid! Nu mai pot trăi aşa, din pildă în pildă!
DON SIEMPRE: Dacă Lumea de Apoi ar fi o certitudine, am agoniza cu entuziasm, am muri cu mai multă tragere de inimă...
TOMAS *(se ia cu mâinile de cap):* Sunt obosit!
DON SIEMPRE*:* Viața este o istovitoare povară! Odihneşte-te, Sancho! Odihneşte-te în pace!

Sancho aprinde o lumânare, o aşează la căpătâi. Se întinde pe pat şi pune mâinile pe piept.

TOMAS: Gata! Te-am părăsit! Tu n-ai nevoie de doctor! Eşti incurabil! *(Închide ochii.)* Adio!
DON SIEMPRE: Sancho! Faci glume de prost gust… (*Tomas nu răspunde.)* Sancho! Nu poți pleca aşa pe lumea cealaltă! Eşti plin de datorii!*(Îi face respirație artificială.)* Ridică-te, nesimțitule! Te-am numit guvernator pe insula pustie! Ți-am plătit în avans simbria! Sancho! *(Aleargă spre dulap.)* Lasă că te readuc eu la viață, derbedeule! *(Scoate din dulap un săculeț greu.)* Ține! Îți dăruiesc o pungă mare, cu aur…
TOMAS *(face ochii mari):* Aur adevărat?
DON SIEMPRE: Noroi aurifer! Făcut de mâna mea…
TOMAS: Mulțumesc, stăpâne! *(Strânge punga în brațe.)*
DON SIEMPRE: Pacientul bun, la nevoie se cunoaşte!
TOMAS: Ah, nu! Iar proverbe!
DON SIEMPRE: Unii oameni sunt ca aurul! Neavând valoare de întrebuințare, devin însemne ale valorii!
TOMAS: Ajutoor!
DON SIEMPRE: Aurul este maleabil! Îşi schimbă cu uşurință forma şi stăpânii!
TOMAS: Săriți, oameni buni! Mă omoară!
DON SIEMPRE: Dulce este povara cadourilor!

Tomas are un scurt atac de apoplexie. Se prăbuşeşte în pat, cu punga de bani în brațe.

SCENA 12

Don Siempre

DON SIEMPRE *(speriat):* Sancho! Ridică-te, nemernicule! Mişcă-te, slugă puturoasă! De ce nu respiri? Te crezi parlamentar? Ce mai vrei? Ți-am dublat indemnizația de şedință! Ți-am cumpărat măgar cu girofar*! (Îl consultă crispat, cu stetoscopul.)* Extraordinar! Nu mai are puls! Dobitocul acesta nu glumeşte! Umorile bune i s-au amestecat cu cele păcătoase*. (la Vasul de pe masă.)* Trebuie să-l ajut! Să-i macin repede o piatră prețioasă! *(Îşi scoate inelul din deget, aruncîndu-l în Vas.)* Smarald, în elixir de proprietate. Şofran de fier! *(Aruncă în vas alte medicamente.)* Uleiul lui Venus! Praf de simpatie! Tinctură de crin! Spirit animal, ascuns în păr de câine imaginar! Aşteaptă Sancho! Voi scoate din trupul tău toată sarea stricată! Mă întreb însă ce va mai rămâne din ființa ta? Un pahar de rachiu, amestecat cu baligă de cal! *(Oftează.)* Mi-ar trebui nişte libelule albastre! Ce bine mi-ar prinde un broscoi viu! *(Amestecă febril.)* Viața este materie flămândă! Dar celulele tale, Sancho, s-au răzvrătit! Au căpătat conştiința individualității lor şi nu mai vor să trăiască împreună! S-au săturat de gospodărie colectivă! *(Gustă din noul preparat.)* Nu e rău! Cine bea din acest elixir va mai trăi obligatoriu şaptezecişişapte de ani, şapte luni, şapte săptămâni şi şapte zile pe deasupra! *(Apropie Vasul de buzele lui Sancho.)* Bea, Sancho! Bea cu încredere! Otrava aceasta te va pune repede pe picioare! *(Capul lui Tomas cade inert, pe pernă.)* Nesimțitule! Nu vrei să înghiți? *(Tare.)* Faci mofturi, ai? Nu-ți place? E doar un purgativ! Un balsam menit să te curețe de păcate! Ți-am dat ce e mai bun din Marea Artă! Faci pe martirul? Nu vrei să mai trăieşti, ai? Crezi că impresionezi mediile de informare în masă? (*Îi trage o palmă.)* Sancho! Sancho! *(Panicat.)* Am nevoie de ajutor! *(Tare.)* Neantida! *(Reia respirația artificială.)* Lângă mine se risipeşte o viață de om! *(Mai tare.)* Neantidaa! Neantidaaa!

Se aude tot mai tare sirena de la o ambulanță care se apropie.

DON SIEMPRE *(continuă operația de resuscitare):* Nu te las, prietene! Fără tine, rătăcirea mea îşi pierde poezia! Devine cercetare ştiințifică! *(Pauză.)* Şi nu va zbura mai repede ca vântul, cel dus de vânt! *(Disperat.)* Neantidaaaa!

Intră Neantida. E tânără, apetisantă, corpolentă. Îmbrăcată în negru, fustă scurtă, ciorapi negri poşetă neagră. Poartă în spate o coasă cu lama roşie. În momentul intrării mănâncă un sandviş.

SCENA 13

Don Siempre, Neantida

NEANTIDA *(aruncă o privire rece spre Tomas):* Alarmă falsă! Siempre, îți arde de glume?
DON SIEMPRE *(agitat):* Neantida, am nevoie de tine!
NEANTIDA *(cu gura plină):* Ştiu! Vrei să te trec ilegal frontiera! *(Tare.)* Ți-am spus că nu se poate! Tu eşti nemuritor!
DON SIEMPRE: Prietenul meu, doctorul Tomas…
NEANTIDA *(plictisită):* Omule! Eu am de rezolvat chestiuni importante, catastrofe globale, conflagrații, accidente colective! Cazurile particulare nu mă interesează! *(Vrea să plece.)*
DON SIEMPRE: Ajută-mă, Neantida! Te implor!
NEANTIDA *(ezită):* Îți repet! Agenda mea e supraîncărcată! Treburi serioase! *(Sprijină coasa de patul lui Sancho, scoate agenda din poşetă şi citeşte.)* Un război civil, două insurecții, trei lovituri de stat, şapte atacuri teroriste...
DON SIEMPRE: Neantida...
NEANTIDA *(citeşte mai departe):* ...trei rebeliuni, două revoluții de eliberare socială…*(Închide agenda.)* Siempre! Eu sunt o femeie foarte căutată!
DON SIEMPRE: Ştiu, iubito!
NEANTIDA: Pur şi simplu nu mai fac față! Populația a crescut exponențial, iar eu, tot singură! Cu doi sanitari idioți! În zadar am cerut o suplimentare de posturi!
DON SIEMPRE: O, tu fiică a Neantului!
NEANTIDA: Nu mai pot, omule! Sunt la capătul puterilor! Într-o zi îmi voi depune în scris demisia! Atunci să vezi prăpăd! O să ajungeți toți nemuritori…
DON SIEMPRE: Arăți minunat!
NEANTIDA *(cochetând):* Mulțumesc!
DON SIEMPRE *(arată spre Tomas):* Vindecă-l! Este medicul meu de familie!
NEANTIDA *(plictisită):* Ce vrei să-i fac? *(Îi prinde mâna lui Tomas.)* Tu nu vezi că s-a răcit de tot?
DON SIEMPRE: Dă-i viața înapoi!
NEANTIDA: Fii serios! Moartea e punct, nu virgulă!
DON SIEMPRE: Neantida! Te rog eu frumos!
NEANTIDA *(categorică):* Nu se poate! Programarea se face la începutul anului fiscal!! Să ne uităm în Cartea Destinelor! *(Scoate un registru din poşetă, pe care îl răsfoieşte în grabă.)* Aşa! Ia să vedem... *(Nedumerită.)* Interesant! Doctorul Tomas nu apare pe ordinea de zi!
DON SIEMPRE: Nu înțeleg!
NEANTIDA *(apatică):* Sfârşitul lui nu era planificat acum! A murit ca prostul, în locul altuia! S-a vârât în față, peste rând!
DON SIEMPRE *(indignat):* Aşadar, a încălcat iar regulamentul!
NEANTIDA: Ar trebui înviat şi aspru pedepsit!
DON SIEMPRE: Învie-l, Neantida!
NEANTIDA: Nu pot! Acum viața lui a expirat!
DON SIEMPRE: Atunci dă-i viața altcuiva! Ai poşeta plină de suflete!
NEANTIDA: Imposibil! Fiecare suflet are destinul său!
DON SIEMPRE *(priveşte spre Tomas)*: Nu pricep de ce s-a grăbit. Era un om foarte punctual!

NEANTIDA: Să fie sănătos! Trebuia să mă chemi de ieri!
DON SIEMPRE: N-am ştiut! A murit aşa, inopinat!
NEANTIDA *(scoate din poşetă alt registru pe care îl răsfoieşte):* Acum e prea târziu! Există un raport scris. Procesul verbal e încheiat!
DON SIEMPRE: Îl rupi, şi gata!
NEANTIDA: Nu pot, omule! Are număr de ordine! E vizat de controlul preventiv!
DON SIEMPRE: Neantida! Ce înseamnă pentru tine un suflet în plus? Tu ai în gestiune miliarde de vieți! *(Ia punga cu bani din brațele lui Sancho.)* Uite, îți dau un sac cu bani!
NEANTIDA *(râde):* Şmechere? Vrei să cumperi un funcționar public?
DON SIEMPRE *(sentențios):* Pământ corupt cu aur, cer corupt cu smirnă şi tămâie!
NEANTIDA *(pune punga cu bani alături de coasă, apoi îl examinează atent pe Sancho):* E tare uzat, fizic şi moral!
DON SIEMPRE: Dă-i un suflet! Nu contează al cui. Nu va băga nimeni de seamă! Sunt atâția oameni fără suflet pe lume!
NEANTIDA *(priveşte spre bani):* E riscant! Presa îşi vâră nasul peste tot! Pentru mine ar fi o lovitură mortală de imagine!
DON SIEMPRE: Nimeni nu va afla! *(Arată spre Tomas.)* Jur pe viața prietenului meu!
NEANTIDA *(gânditoare):* Nu promit nimic! Va trebui să-l iau de-aici!
DON SIEMPRE: Unde îl duci?
NEANTIDA: La mine la birou! Trebuie întinerit! Altminteri muncesc degeaba. Dacă eu îl învii acum, el va muri la loc. E într-o stare avansată de descompunere!
DON SIEMPRE: Îi cam plăcea să bea!
NEANTIDA: Se vede! E o ruină! Are nevoie de ficat nou! *(Oftează.)* Trebuie să-i schimb o groază de organe!
DON SIEMPRE: Plătesc oricât!
NEANTIDA: N-am nevoie de banii tăi! O fac din pură considerație! Ne cunoaştem de mii de ani! Dar, să ştii! E ultima oară!
DON SIEMPRE: Neantida…
NEANTIDA: Stai să chem sanitarii! *(Bate din palme.)* Băieții! Veniți repede! Avem o urgență!

Intră în fugă cei doi sanitari, foarte veseli, îmbrăcați în alb, cărând cu ei o targă medicală. Neantida scrie ceva în registru.

SANITARUL I: Îl ducem direct la cimitir?
SANITARUL II: Trebuie întrebat! Poate vrea mai întâi la biserică!
SANITARUL I *(îl zgâlțîie uşor pe Tomas):* Domnule, nu vă supărați, sunteți catolic sau ortodox?
SANITARUL II: E supărat! Nu vrea să răspundă!
SANITARUL I: Ciudat se mai poartă morții în ziua de azi!
SANITARUL II: După cum ține lumânarea e ateu!
SANITARUL I: Comunist! Îl expediem la groapa comună!
NEANTIDA *(cu asprime):* Îl duceți la cabinetul meu! Incompetenților! Nu vedeți că are nevoie de terapie intensivă?

Cei doi sanitari râd, clătinând din cap. Îl scot pe Tomas cu targa.

DON SIEMPRE: Salvează-l, Neantida! Dispariția lui reprezintă o pierdere grea pentru psihiatria contemporană!

NEANTIDA: Iată un frumos final de necrolog!
DON SIEMPRE: Te implor!
NEANTIDA: Sper să reuşesc! Dar să ştii că va fi un alt om. O altă conştiinţă. Încerc să-i las doar amintirile frumoase. Îi voi spăla creierul cu un detergent special...
DON SIEMPRE: Mare lucru nu ai de spălat…

Afară se aud rafale de arme automate, un început de furtună socială şi freamătul mulţimii care strigă în cor: „Libertate! Libertate!"

NEANTIDA *(tresare, privindu-şi îngrijorată ceasul):* Gata! Trebuie să plec! Pauza de masă s-a terminat! A reizbucnit revoluţia!
DON SIEMPRE: Care revoluţie?
NEANTIDA: Habar n-am! Revoluţia din Octombrie! Revoluţia din Noiembrie! Revoluţia din Decembrie! Istoria nu e treaba mea! Eu doar contabilizez cadavre!

Ia punga cu bani şi dă să plece, lăsându-şi coasa. Don Siempre prinde coasa şi aleargă după Neantida.

DON SIEMPRE: Neantida! Ţi-ai uitat trusa medicală!
NEANTIDA: Mulţumesc! *(Ia coasa.)* Un simbol ridicol, depăşit! Incomod şi puţin eficient. Ehei! Lumea s-a înmulţit! Va trebui să-mi iau o motocositoare! *(Neantida iese în grabă)*
DON SIEMPRE: La revedere, iubito!
NEANTIDA *(de afară):* Pa, scumpule!

Don Siempre încuie uşa în urma ei. Afară se aude o portieră care se închide. Ambulanţa demarează în trombă, cu sirena pornită.

SCENA 14

Don Siempre

DON SIEMPRE: Mă plictisesc rar şi niciodată singur! De-acum, eu voi fi scutierul meu! Nici Dumnezeu n-a avut servitori. Şi a zidit o lume în trei dimensiuni: lată, lungă şi înaltă! *(Scoate o carte groasă din dulap şi se aşează la masă.)* Iar eu stau de planton în centrul acestei lumi, călare pe un punct! Eu, omul abstract, alcătuit din esență şi principii eterne! Carne veşnică! În mintea mea încape toată memoria omenirii! Voi trăi la nesfârşit, pentru că m-am logodit cu propria mea Voință... (*Entuziasmat.)* Dar, iată, a sosit timpul să mă multiplic! Eul meu nemuritor, fărâmițat în miliarde de alte euri... *(Îşi îndreaptă privirea către scaunul gol, din fața sa.)* Ai spus ceva, Paulus? *(Moment de linişte.)* Ba da, ai spus! Am auzit bine! *(Pauză.)* Nu crezi în forța Destinului?

Linişte. Don Siempre răsfoieşte cartea, aruncând priviri mustrătoare spre scaunul din fața sa Discută în contradictoriu cu o ființă invizibilă).

DON SIEMPRE *(uşor iritat):* Aceasta e problema ta, Paulus! Ți-am mai spus! E o naivitate să crezi deopotrivă în dreptate şi îndurare... *(Tăcere.)*
DON SIEMPRE *(aspru):* Spui vorbe fără rost! Zero moral! Bun şi rău în egală măsură! *(Tăcere.)*
DON SIEMPRE *(mirat):* Un arbore de bronz? Nici gând! Nu metalele sunt veşnice, ci conştiința lor! *(Tăcere.)*
DON SIEMPRE *(iritat):* Stai puțin! Tupeul tău începe să mă deranjeze! Ce legătură are Voința mea cu Maria Magdalena? *(Tăcere.)*
DON SIEMPRE *(înțepat):* Obraznicule! E Voința mea şi fac ce vreau cu ea! *(Tăcere.)*
DON SIEMPRE *(uluit):* Ce spui? Maria Magdalena şi-a lăsat serviciul pentru o himeră?

Tăcere. Don Siempre sare în picioare, trage spada şi se apropie amenințător de scaun

DON SIEMPRE *(profund indignat):* Blasfemie! Încetează, mişelule! Nicăieri, în nici o evanghelie nu există referiri la viața intimă a lui Cristos! *(Tăcere.)*
DON SIEMPRE: Minți! Eram pe Dealul Căpățânii, când El a fost ridicat pe cruce! I-am sfâşiat cămaşa! Am împărțit-o frățeşte cu ceilalți soldați! Era bărbat, înțelegi? Bărbat! Bărbat adevărat! *(Îngrozit.)* Eu i-am dat să bea oțet, în loc de apă... *(Tăcere.)*
DON SIEMPRE: Serios? Şi ce-ai fi vrut să fac? Să-i scot cuiele? Să mă pun de-a curmezişul în calea istoriei? *(Tăcere.)*
DON SIEMPRE *(bate cu pumnul în masă):* Cum îndrăzneşti? Era peste puterile mele! Eu sunt un vierme etern, nimic mai mult! *(Tăcere.)*
DON SIEMPRE: Da, Paulus! Călăii lui Iisus au întărit credința mai mult decât apostolii... *(Tăcere.)*
DON SIEMPRE: Bineînțeles! Înălțarea la cer devenise o simplă formalitate! *(Tăcere.)*
DON SIEMPRE: Cum? Nu crezi că s-a ridicat la cer? Înseamnă că nu cunoşti forța înălțătoare a virtuții! *(Tăcere.)*
DON SIEMPRE: Ascultă, prietene! Orice miracol are tentația sa ascendentă... *(Se apropie de Ficus.)* Priveşte! Verticalitatea acestei plante nu-ți spune nimic, Paulus? Tendința ei geometrică, voința ei de a se ridica? *(Tăcere.)*

DON SIEMPRE: Ba da! Şi această plantă se poate înălța la cer. La urma urmei, Paulus, Înălțarea e doar o schimbare de altitudine. *(Tăcere.)*
DON SIEMPRE *(hotărât):* Sunt sigur că se va înălța!! Trebuie lămurită că acolo sus există un Rai al florilor! Acolo nu e niciodată iarnă! Deasupra, un zeu vegetal rostogoleşte cu meşteşug planete verzi! *(Tare, către Ficus.)* Ridică-te, floare a pământului! Ia-ți vasul şi înalță-te! Îți poruncesc! Acolo sus, orice sinteză este fotosinteză!

Ficusul începe să tremure, încercând să se desprindă de podea.

DON SIEMPRE *(în transă)*: Ridică-te! Agață-te de gândul cel bun! Sari peste îndoială! Jos să rămână numai josnicia! Că va veni seceta anilor lungi! Şi tot ce e viu se va preface în stâlp de sare!

Ficusul începe să se ridice într-o mişcare calmă, verticală.

DON SIEMPRE: Ridică-te!. Acolo sus te aşteaptă Arborele Memoriei! Iar tu vei prinde rădăcini adânci, la dreapta Sa! Ridică-te...

Se aud bătăi violente în uşă, apoi vocea Profesorului **I**, care strigă „Deschideți!”. Înălțarea Ficusului se opreşte.

DON SIEMPRE *(imperativ, către Ficus):* Nu te opri! Urcă la cer! Eşti atât de aproape!

Cineva bate violent în fereastră. Se aude vocea Profesorului **II** care strigă: „Deschideți odată! Avem împuternicire de la Academie!” Don Siempre continuă să ridice mâinile spre cer, dar planta nu mai urcă. Ficusul tremură, ezită.

DON SIEMPRE *(către Ficus):* Mai sus! Mai sus! Nu te lăsa ademenit de chemarea pământului! *(Priveşte speriat spre uşă.)* Suntem încercuiți! Ştiința şi Rațiunea s-au unit împotriva noastră! Au luat cu asalt ultima redută a visului! *(Către Ficus.)* Înalță-te, nefericitule! Nu privi înapoi! Fiecare frunză a ta este acum o aripă!

Ficusul se înalță iar. Uşa şi fereastra sunt forțate simultan.

SCENA 15

Don Siempre

PROFESORUL I *(din spatele uşii):* În numele legii atracției universale, vă somez! Deschideți!
PROFESORUL II: *(din spatele ferestrei):* Predați-vă! Gravitația trage toate sforile Universului!

Ficusul se opreşte pentru o clipă, după care, în cădere liberă, se prăbuşeşte, făcîndu-se țăndări pe podea, la picioarele lui Don Siempre. Moment de linişte.

DON SIEMPRE *(în genunchi, plânge; mângâie resturile Ficusului):* S-a prăbuşit! Nu a avut suficientă încredere în idealul său! Nehotărârea se plăteşte scump în aviația civilă! *(Loveşte cu pumnul în podea.)* L-a învins pământul cel negru, avid de masă! *(Privind către scaun.)* A fost un eşec, Paulus... S-a întâmplat şi la case mai mari! Puține înălțări reuşesc din prima încercare! *(Tăcere. Don Siempre priveşte crispat spre scaun.)* Paulus! Unde te-ai ascuns, ticălosule! *(Se ridică şi aleargă spre scaun.)* Paulus! *(Pipăie scaunul.)* Nimic. Peste tot, numai trădare şi iar trădare! Ai fugit? Te-a speriat mârâitul subtil al Rațiunii?

Uşa este forțată iar. Începe să trozească din balamale.

PROFESORUL I *(din spatele uşii, cu un glas marcat de efort):* Eu sunt profesor doctor docent! Ştiința mea se transmite în tot Universul, pe suprafețe egale, cu intensități egale! Deschideți!
DON SIEMPRE *(se repede spre uşă, cu spada în mână):* Niciodată! Aici se frământă vise adevărate! Aici nu e loc pentru bâlbâiala voastră logică! Nu veți câştiga această cetate!
PROFESORUL I *(zgâlțâie fereastra din stânga):* În natură nimic nu se câştigă, nimic nu se pierde...
PROFESORUL II *(zgâlțâie fereastra din dreapta):* Totul se transformă!

Ferestrele sunt forțate în continuare. Don Siempre se opune cu îndârjire, alergând de la o fereastră la alta. Deodată, gratiile şi obloanele de lemn de la ambele ferestre cad în spațiul interior. În ferestre apar capetele profesorilor. Aceştia sunt îmbrăcați în costume de gală! Scena este inundată de o lumină stridentă.

PROFESORUL II: Energia este emcepătrat! Energia este emcepătrat! He, he, he, he!
DON SIEMPRE *(derutat):* Minți, măscărici al ştiințelor exacte! Viteza luminii, oricât de mare este, va fi mereu egală cu cea a întunericului…
PROFESORUL I *(râde):* Soarele n-are de ales! Se roteşte după legile noastre!
PROFESORUL II *(sonor):* Trebuie să te predai! În zadar scormoneşti în ireductibil!
PROFESORUL I: Lumina a învins! S-a terminat cu obscurantismul! Sunt mii de reflectoare în jur!
PROFESORUL II *(arată o pereche de ciorapi negri, lungi, de damă):* Am despuiat noaptea de ultima ei taină!
PROFESORUL I: De-acum încolo, cine visează încalcă legislația în vigoare!
PROFESORUL II: Ştiința a triumfat!

PROFESORUL I: Nu mai există dubii!
PROFESORUL II: Totul e certitudine!
PROFESORUL I: He, he, he! Emcepătrat!

Profesorii pătrund simultan în salon, fiecare pe fereastra lui. Sunt foarte prudenți. Profesorul I are în mână o carte mare, iar Profesorul II duce o frânghie.

SCENA 16

Don Siempre, Profesorul I, Profesorul II

PROFESORUL I : Nu există rațiune de a fi, în afară de Rațiune…
PROFESORUL II: Numai aurul se poate preface în aur!
DON SIEMPRE *(crispat, dezorientat, în defensivă):* Minciuni! Eu l-am văzut pe Midas înnobilând metale printr-o simplă atingere. Arheologii găsesc peste tot excrementele lui din aur!
PROFESORUL I *(înaintează cu maximă precauție):* Ereticule! Ştii bine că nu există doi electroni cu cele patru numere cuantice egale!
PROFESORUL II *(apropiindu-se):* Trebuie să te închini Neantului şi Întâmplării! Tu chiar nu înțelegi? Ateismul a devenit religie de stat!
PROFESORUL I *(flutură o hârtie):* Avem ordin scris să-ți confiscăm ultimele vise!
DON SIEMPRE: Şi ce-mi oferiți voi în schimb, tâlharilor? Un cer cu număr de inventar? Un Dumnezeu plătitor de impozite?
PROFESORUL I *(calm):* Ascultă Siempre! Bunătatea lui Dumnezeu este fără margini. Noi îl declarăm nul şi neavenit, el nici măcar nu se supără…
PROFESORUL II: Ştiința a încheiat un pact cu divinitatea! Au convenit că cerul e gol!
DON SIEMPRE *(se aşează, resemnat, pe scaun):* Credeți că-l umiliți pe Dumnezeu dacă intrați călare în biserici? Dar în această lume pulsează o forță mai înaltă decât ea însăşi. Un creier infinit, capabil să mişte acul busolei…
PROFESORUL II *(îl leagă pe Don Siempre cu frânghia de scaun):* Infinitul este întunecat. Doar mărimile mărginite sunt capabile de strălucire!
DON SIEMPRE *(cu umilință):* Minți! Crezi că nu înțeleg? Totdeauna în rătăcirea mea am păstrat puțină coerență…
PROFESORUL I *(aspru):* Să ne spui exact! Ce-ai visat noaptea trecută?
DON SIEMPRE *(vesel):* Un cal negru, foarte talentat, care făcea versuri albe. Când se aşeza la maşina de scris îşi dădea jos potcoavele!
PROFESORUL II *(îl amenință cu degetul):* Vorbeşte frumos, Siempre! Eşti în cancelarie! Ştiința a triumfat!
PROFESORUL I *(deschide cartea în fața lui Don Siempre):* Citeşte noul legământ!
DON SIEMPRE *(citeşte, cu voce sugrumată):* Nimicnicie! Vidul este atât de voluminos, încât umple singur mulțimea vidă! Jur!
PROFESORUL II: Bun băiat! Nota zece!
PROFESORUL I: Şi acum, te rog să răspunzi în fața comisiei! Cât face unu şi cu unu?
DON SIEMPRE *(resemnat):* Doi...
PROFESORUL II *(vesel, scoate un pachețel):* Bravo! Ştiam eu că ne vom înțelege! Uite ce ți-a adus domnul diriginte! Premiul Academiei!
PROFESORUL I: O cămaşă de forță nouă, de la casa de mode Alison! Albastră, cu picățele vinete...
PROFESORUL II *(dezinvolt):* Scoate limba, elev Siempre! Sunt profesor de limbi clasice. Vreau să-ți pun pe limbă câteva expresii celebre…Dă bine la imagine. *(Don Siempre scoate limba.)* Aşa! Foarte bine! Sacra populi lingua est. Auri sacra fames…
PROFESORUL I: He, he, he, he!
PROFESORUL II: Încearcă, Siempre! Eşti un actor bun! E simplu să joci rolul unui om normal! Repetă după mine: Aurea dicta!

DON SIEMPRE *(cu gura deschisă şi limba scoasă):* Aaaaaa!
PROFESORUL I: Ce dicție mizerabilă!
PROFESORUL II: Închide gura, Siempre! Numai latina vulgară se vorbeşte cu gura deschisă! Repetăm: Aurea mediocritas
DON SIEMPRE: Timeo Danaos et dona ferente!
PROFESORUL I: Oho! Prin urmare, te temi de greci!
PROFESORUL II: Cuvintele lui Laokoon, rostite la porțile Troiei! Bravo! Unde le-ai citit?
DON SIEMPRE *(eruptiv):* Le-am auzit cu urechile mele! Eram acolo, în fața cetății. Mă uitam uimit la marele cal de lemn! Niciodată icoana vicleniei n-a fost mai frumoasă. Şi atunci am spus: „E un dar otrăvit! Aruncați-l în foc!” Dar regele Priam a strigat: Cum să ardem mândrețe de cal, ticălosule? Vrei să prefaci poemul în cenuşă?
PROFESORUL I: Priam a fost un slab strateg!
DON SIEMPRE: Avea dreptate! O epopee valorează mai mult decât o cetate!
PROFESORUL II: Ce calcule neghioabe!
DON SIEMPRE *(cu pasiune):* Atunci m-au legat! O, ce frumos atârnam în frânghii! Dar eu m-am luptat pentru neatârnare! Şi m-am eliberat! *(Don Siempre îşi încordează trupul, eliberându-se din frânghie.)*
PROFESORUL II *(uimit):* Nebănuite forțe ascunde nebunia!
DON SIEMPRE *(înflăcărat):* Noaptea am dat năvală în cetate, alături de greci, cu sabia trasă! Gluma se terminase! Intrasem în război împotriva mea! Luptam cu mine însumi! Loveam fără milă în propriile mele convingeri!

Don Siempre se ridică de pe scaun şi trage spada. Neliniştiți, Profesorii se retrag câțiva paşi.

PROFESORUL I: Exagerezi!
DON SIEMPRE: Nimeni nu mai lupta atunci pentru fusta reginei! Miza războiului era poemul! Ca un măr rotund, poemul se pârguia în pomul cunoaşterii!
PROFESORUL II: Slabă compunere!
PROFESORUL I: Prea multe elemente fără relevanță!
PROFESORUL II: Te lăsăm corigent!
DON SIEMPRE *(în transă):* Vă recunosc! V-am văzut pe amândoi la intrarea în templu! Vă scobeați în nas cu scobitori de aur! Măscăricilor! Vă durea în fund de istoria veche!
PROFESORUL II: Siempre !
DON SIEMPRE *(îi amenință cu spada):* Materialişti, savanți, impostori, fabricanți de formule! Conduceți lumea, şi nici măcar nu aveți permis de conducere! O să vă pedepsesc!
PROFESORUL II: Devii obositor! Prea multă coerență!
DON SIEMPRE: În genunchi! Ce ştiți voi despre fantasme? Îndrăzniți să mă înfruntați acum, când toamna coboară iar peste viile mele chimice!
PROFESORUL I *(către Profesorul II):* E periculos! Şi prea bătrân pentru a fi dresat!
PROFESORUL II *(către Profesorul I):* Ar fi mai sănătos să ne retragem...
DON SIEMPRE *(tot mai enervat, agită spada):* Câini erudiți, în genunchi am spus! Prin voi, aud cum rațiunea latră!
PROFESORUL II *(către Profesorul I):* Trebuie să îngenunchem! Cu acest individ nu se mai poate discuta! Pe lângă faptul că e idiot, mai e şi tâmpit!
PROFESORUL I: Îl exmatriculăm! Am avut destulă bunăvoință!

Cei doi Profesori îngenunchează. Don Siempre îi amenință cu spada.

SCENA 17

Don Siempre, Profesorul I, Profesorul II

Don Siempre face pe podea un cerc cu creta, în jurul celor doi Profesori îngenuncheați.

DON SIEMPRE: Să nu uitați! Totdeauna legea miroase mai frumos decât hoția! Acum însă v-am prins! V-am încercuit! Sunteți atât de plați, atât de mici, că nu puteți sări nici măcar peste o linie! Vânturi statornice am făcut din voi...
PROFESORUL I *(hotărât, către Profesorul II):* Plecăm! Nu mai suport! E irecuperabil!
PROFESORUL II *(se uită la ceas):* La ora unu avem şedință de catedră!
DON SIEMPRE: Nu pleacă nimeni! Am spus! Vă aflați în interiorul unei curbe închise!

Profesorii se apropie pe brânci de linia de cretă, pe care o studiază cu atenție. Don Siempre îi priveşte concentrat, din afara cercului.

PROFESORUL I: Nu e cazul să ne speriem! E doar o elipsă!
PROFESORUL II: Îmi pare rău, domnule docent! E cerc în toată regula!
PROFESORUL I : Prietene! Cercul nu este decât o elipsă de excentricitate nulă!
PROFESORUL II: Prostii! Sunt filolog, dar mi-am dat primul doctorat în secțiuni conice!
PROFESORUL I *(uşor enervat):* Iar eu îți pot demonstra că focarele proiectate pe tangentele la elipsă alcătuiesc un cerc, având axa mare ca rază...
PROFESORUL II: Prin urmare e cerc!
PROFESORUL I: Ascultă, colega! De ce nu-ți vezi tu de limbile tale clasice? Amândoi am căzut în capcana unei elipse! Eu plec!
PROFESORUL II: Plec şi eu! Nu mai pot trăi în acelaşi cerc cu dumneavoastră!

Profesorii încearcă să treacă linia de cretă, târându-se pe podea. În mod inexplicabil, o forță invizibilă îi împinge înapoi.

PROFESORUL I: De necrezut!
PROFESORUL II: Suntem captivi!
PROFESORUL I: Ne reține o linie!
PROFESORUL II: Ostaticii unei singure dimensiuni!
PROFESORUL I: Nu există o explicație logică!
PROFESORUL II: Să nu intrăm în panică!
PROFESORUL I: Vom găsi o soluție rațională!
PROFESORUL II *(isteric):* Funcția aceasta trebuie imediat derivată!
PROFESORUL II: Va fi greu. Nu cunoaştem ecuația graficului!
PROFESORUL I: Să o studiem! Trebuie să aibă un punct suspect de discontinuitate!

Profesorii se târăsc în interiorul cercului, studiind cu atenție continuitatea acestuia.

PROFESORUL II: Nimic!
PROFESORUL I : Căutați cu atenție!
PROFESORUL II: Inutil! E continuă pe tot domeniul de definiție!
PROFESORUL I *(bucuros):* Am găsit! Am găsit!

PROFESORUL II *(examinează punctul cu lupa, neîncrezător):* Un punct unghiular! Să fim serioşi! E prea îngust! Cum să treacă pe aici nişte oameni cu vederi atât de largi!
PROFESORUL I: Este singura noastră şansă...
PROFESORUL II: Încercați să ştergeți un fragment! În fond, e cretă albă! Carbonat de calciu!
PROFESORUL I: Îmi împrumutați puțin batista dumneavoastră?
PROFESORUL II *(îi întinde batista):* Poftiți! E nefolosită!
PROFESORUL I: Mulțumesc! *(Şterge o parte din linie cu batista.)* Merge! (*Foarte bucuros.)* Se şterge bine! Genială idee!

Profesorii şterg o porțiune din linie şi se târăsc în afară prin deschiderea formată. Don Siempre îi urmăreşte cu atenție. Trasează repede în fața lor o linie dreaptă, cu cretă roşie. Se aude semnalul sonor de avertizare al unei bariere de cale ferată.

DON SIEMPRE: Opriți-vă, domnilor profesori! Ați ajuns la limitele Ştiinței!
PROFESORUL II: Asta ne mai lipsea! O barieră... Eu trec!
PROFESORUL I *(îl reține):* Stați pe loc! Nu vedeți culoarea roşie?
PROFESORUL II *(cu umilință)*: Don Siempre! Vă rog să ridicați bariera!
DON SIEMPRE: Imposibil! Acceleratul n-a trecut încă!
PROFESORUL II *(isteric):* La ora unu începe şedința!
DON SIEMPRE: Nu pot, oameni buni! Nu e de jucat, cu calea ferată!
PROFESORUL I: Avem mult de aşteptat?
DON SIEMPRE: Un minut, o săptămână, o lună? Nu ştiu exact! Uitați-vă în Mersul trenurilor!
PROFESORUL I: Ce încurcătură!
PROFESORUL II: Simt că înnebunesc!
DON SIEMPRE: Nu vă impacientați! Sunt multe lucruri pe care nici eu nu le înțeleg! Domnule profesor! Aveți ochi de bou şi totuşi sunteți şiret ca o vulpe…
PROFESORUL I: Nu mai rezist!
DON SIEMPRE: Nu trebuie să vă supărați! Şi Platon era lat în spate! Avea spinare de bivol, dar semăna la chip cu câinele său, Linus, care habar n-avea de filozofie…
PROFESORUL II : Eu trec! Fie ce-o fi!
DON SIEMPRE *(îl împinge înapoi):* Înapoi! Puneți în pericol siguranța circulației!

Se aude zgomotul unui tren imaginar care traversează scena în mare viteză. Cei trei îl urmăresc cu privirea. Zgomotul trenului se estompează. Semnalul de avertizare sonoră al barierei încetează. Don Siempre se apleacă; şterge linia roşie cu un colț al Halatului.

DON SIEMPRE: Aşa! Acum regulamentul vă dă voie să mergeți mai departe! Sunteți liberi, domnilor! Ştiința a învins! Înainte pe drumul progresului! Înainte pe calea cunoaşterii!

Profesorii se tărăsc umiliții către uşă.

DON SIEMPRE: N-aveți cum să vă rătăciți! Când ajungeți la prima intersecție, țineți tot înainte! Atenție! În Piața Galbenă doarme un dinozaur galben! Nu-l treziți! Luați-o înainte!

Profesorii ies, târându-se pe uşa principală, fără să mai spună ceva. Don Siempre închide uşa în urma lor.

SCENA 18

Don Siempre

DON SIEMPRE: Dincolo de înainte este tot înainte! E suficient să priviţi o clipă înapoi şi acesta devine înainte... Cerul e plin de sfere albastre care nu ştiu altceva decât să meargă înainte! Demnitatea planetelor! Dumnezeu controlează autoritar situaţia! Îi permite totuşi Diavolului să ne joace anumite feste. *(Tare.)* Dar dreptul de a visa e garantat de constituţia solară!

Se aude o muzică de vals. Don Siempre îşi pune Halatul în cuier şi începe să danseze singur. Apoi, foarte politicos invită Mătura la dans.

DON SIEMPRE: Doamnă secretară, îmi acordaţi acest prim dans?
VOCEA DE SOPRANĂ *(emoţionată):* Vai, domnule Siempre! Cu toată plăcerea...
DON SIEMPRE: Arătaţi nemaipomenit! Mereu tânără şi frumoasă...
VOCEA DE SOPRANĂ: Mulţumesc! Sunteţi foarte amabil...

Don Siempre valsează cu Mătura, plin de energie şi tinereţe. Buna dispoziţie a lui Don Siempre se împleteşte armonios cu râsul Vocii de Sopranã.

DON SIEMPRE: Dansaţi grozav!
VOCEA DE SOPRANĂ: Ador valsurile!
VOCEA DE BAS *(cu furie, din direcţia Halatului):* Opriţi imediat muzica! Acesta este spital naţional, nu sală de dans!

Muzica este brusc întreruptă.

DON SIEMPRE *(cu Mătura în braţe):* Cine a îndrăznit?
VOCEA DE SOPRANĂ *(speriată):* Vai de mine! E domnul director!
DON SIEMPRE: Liniştiţi-vă, doamnă! Onoarea dumneavoastră este în mâinile mele!
VOCEA DE BAS: Sabina! Treci imediat la secretariat! Avem program de audienţe!
DON SIEMPRE (*către Halat):* Nu ţi-e ruşine, necioplitule! Aşa se vorbeşte cu o femeie?
VOCEA DE BAS: Siempre! Bagă-ţi minţile în cap!
DON SIEMPRE *(către Halat):* Abuzezi de funcţia ta de conducere!
VOCEA DE SOPRANĂ *(profund afectată):* Vă implor, domnule Siempre! Trebuie să plec! Domnul director are dreptate! Nu am voie să dansez în timpul serviciului!
DON SIEMPRE *(strânge pătimaş Mătura în braţe):* Iubito! Nu vreau să te întorci la el!
VOCEA DE SOPRANĂ: Dă-mi drumul, dragul meu! Altfel mă concediază!
DON SIEMPRE *(oftează):* Bine, scumpo! Facă-se voia ta! Tu eşti Voinţa mea!
VOCEA DE SOPRANĂ *(stinsă):* Te rog să mă conduci la secretariat!
DON SIEMPRE *(stins):* Am înţeles…
VOCEA DE SOPRANĂ*:* Mulţumesc! Eşti un cavaler adevărat…

Don Siempre poartă Mătura pe braţe şi o aşează cu mult respect în colţ.

VOCEA DE BAS: Ţine minte, Siempre! Nu ai voie să angajezi discuţii particulare cu personalul din subordinea mea! Să fie clar!

Don Siempre îi răspunde prompt, dar replica lui nu se mai aude. Are loc un scurt dialog al surzilor. Cearta celor doi, tot mai energică, trece în pantomimă. Enervat la culme, Don Siempre scoate spada şi se luptă cu Halatul. În cele din urmă doboară Halatul la pământ. Moment de linişte. Se aud bătăi timide în uşă. Intră tânărul doctor Tomas.

SCENA 19

Don Siempre, Tomas.

TOMAS *(timid):* Bună dimineața!
DON SIEMPRE *(trage spada):* Stai pe loc! Nici un pas înainte!
TOMAS *(se opreşte, derutat):* Îmi cer scuze...
DON SIEMPRE: Cine eşti dumneata?
TOMAS: Numele meu este Tomas! Sunt medic stagiar…
DON SIEMPRE *(autoritar):* Arată-mi actele!
TOMAS: Poftiți! Aceasta este diploma de absolvire...
DON SIEMPRE *(cercetează atent actele):* Şef de promoție?
TOMAS *(modest):* Am studiat temeinic…
DON SIEMPRE: Cum ai ajuns la mine?
SANCHO: Prin repartiție guvernamentală…
DON SIEMPRE *(râzând):* Te pomeneşti că vrei să mă vindeci!
SANCHO: Îmi voi da întreaga silință…
DON SIEMPRE: Ai terminat medicina şi vii să lucrezi aici, la Palatul de Justiție! Nu te înțeleg, tinere!
TOMAS: O să fiu sincer cu dumneavoastră! Am nevoie de bani! Sunt plin de datorii!
DON SIEMPRE: Bani?
TOMAS: Bani!
DON SIEMPRE: Bani şi iar bani?
TOMAS: Bani, bani şi iar bani!
DON SIEMPRE: *(în culmea bucuriei):* Sancho! Te-ai întors, nenorocitule! Slugă puturoasă! Bine-ai venit! *(Îl îmbrățişează.)*
TOMAS *(surprins):* Domnule! Îmi pare rău, dar nu vă cunosc!
DON SIEMPRE: Uită-te bine în ochii mei, ticălosule!
TOMAS: Pe onoarea mea! Vă văd pentru prima dată!
DON SIEMPRE: Şmechere! N-am fost noi doi în delegație pe insula pustie?
TOMAS: Cred că mă confundați!
DON SIEMPRE *(îi prinde capul, privindu-l atent):* Sancho! Văd că ți-au spălat creierul, nu glumă! *(Se caută prin buzunare.)* Băiete, memoria ta trebuie stimulată! *(Scoate din Vas o monedă strălucitoare.)* Ține un taler!
TOMAS *(face ochii mari):* Mulțumesc, stăpâne!

Tomas scoate din buzunar o pungă de piele, absolut goală, şi pune moneda înăuntru, foarte satisfăcut.

DON SIEMPRE *(entuziast):* Ții minte, Sancho, ce de lume era pe insula pustie? Braț la braț, milioane de ființe solitare!
TOMAS *(intră în joc):* Îmi amintesc, destul de vag…
DON SIEMPRE *(îi mai aruncă un taler):* Era atâta cinste şi bogăție, încât băncile îşi țineau aurul la soare!
TOMAS: Adevărat paradis fiscal…
DON SIEMPRE: Oamenii deveniseră atât de culți, încât se încăierau pentru o carte…
TOMAS: Desigur!

DON SIEMPRE *(nemulțumit):* Ce-i cu tine? Răspunzi sec şi plictisitor, ca la carte! Lasă fantezia să zburde! Descarcă-ți în voie sacii de cuvinte! Învață să bați câmpii, băiete!

Don Siempre ia Vasul, pregătindu-se de Ultimul Ritual.

SCENA 20

Don Siempre, Tomas.

DON SIEMPRE *(prinde Vasul.):* Apropie-te, Sancho! Vino să visăm împreună! Urmăreşte-mă! Să vezi cât de simple sunt lucrurile compuse! *(Aruncă iar medicamente în Vas.)* Amestecăm sânge de vrabie cu sâmburi de rodie, prăjiți într-o tigaie mare din aramă roşie! *(Pune o floare în Vas.)* Adăuăm, după gust, grăsime de nufăr alb şi puțină splendoare! *(Gustă, luând cu degetul din noua compoziție.)* Nu e rău! Acum presărăm puțin praf de proiecție! Aşa… Foarte bine! *(Ia cu degetul din compoziție şi îi dă lui Tomas să guste.)* Cum ți se pare?
TOMAS *(se strâmbă dezgustat):* Foarte gustoasă…
DON SIEMPRE: Mă bucur că-ți place! *(Îi mai dă o monedă.)* Văd că ai gusturi foarte rafinate! Acesta va fi elixirul tău, Sancho! Trebuie personalizat! Îi vom da identitatea ta… Ajută-mă!
TOMAS: Ce trebuie să fac?
DON SIEMPRE: Dă-mi repede actul tău de identitate!

Tomas scoate din buzunar actul său de identitate. Don Siempre aruncă actul în Vas şi amestecă bine.

DON SIEMPRE: În casa Soarelui intră Luna, braț la braț cu Sulful şi Mercurul! Argint orizontal! Aur potabil! *(Bea.)* Rugina nu va atinge, nici oameni, nici metale! Bolile se ascund! Moartea fuge, speriată de moarte! *(Se aud valurile unei mări în furtună. Don Siempre duce degetul la buze.)* Valul e efemer! Veşnic e numai zbuciumul apelor! Auzi tu vuietul aacela îndepărtat al istoriei! *(Sancho dă afirmativ din cap.)* Un zgomot surd, abisal şi prelung, de parcă s-ar fi prăbuşit Imperiul Roman! *(Vântul suflă puternic din dreapta.)* Acum s-a pornit Vântul Turbat al Sudului! Auzi tu Sancho, cât de greu răsuflă bunul Dumnezeu? *(Se uită la ceasul deşteptător.)* E ora la care nevăzutul prinde contur şi poemul trece în cristal! *(Scoate din Vas un pumn de zăpadă pe care o împrăştie în jur.)* Argint! Argint zburător!… *(Pune Vasul pe masă, dar continuă să scoată din buzunar zăpadă, pe care o aruncă în vânt.)* Orgie chimică! Eu ning! Eu ning! *(Se apropie, împleticindu-se de patul său.)* Eu ning!

SCENA 21

Scenă de pantomimă. Participă toate personajele.

Don Siempre se prăbuşeşte inconştient pe patul său, Tânărul doctor Tomas îl consultă cu stetoscopul. Vântul suflă în rafale, lumina pulsează haotic, în culori diferite. Se aud frânturi de recviem, alternând cu fragmente de vals. Intermitent, de sus răzbate râsul batjocoritor al Vocilor. În scenă dau buzna cei doi Sanitari, care aleargă veseli, în cerc, ducând cu ei targa medicală. Apare şi Elena, surâzătoare, la braț cu Profesorul I, care tot încearcă să-i sărute sânii. Intră şi Profesorul II, râzând, călare pe un cal de lemn. Apoi îşi face apariția Neantida, mâncând un sandviş, urmată de bătrânul doctor Tomas, care îi duce coasa. Medicamentele din vitrină sunt aşezate pe masă, în jurul căreia se aşează toate personajele, inclusiv tânărul doctor Tomas. Don Siempre sforăie în patul său, acoperit cu o pătură.

Începe orgia chimică, asemănătoare banchetului dionisiac. Personajele, foarte vesele, îşi trec din mână în mână Vasul, din care beau cu sete. Se servesc între ele cu medicamente, care sunt consumate abundent, în cele mai diverse forme, inclusiv cele injectabile. Excitarea nervoasă a personajelor creşte. Femeile au un comportament tot mai libertin, de bacante. Bărbații au manifestări erotice care, la nevoie pot depăşi uşor limita decenței puritane. Cei doi Tomas o asaltează insistent pe Elena, care nu opune mare rezistență. Neantida cochetează cu cei doi Profesori, iar Sanitarii fac avansuri fără echivoc Măturii şi Halatului

Banchetul chimic este întrerupt brusc de alarma ceasului deşteptător. Toate personajele intră în panică, exceptându-l pe Don Siempre care continuă să doarmă. Agitația este maximă. Personajele readuc decorul la forma sa inițială, Profesorii pun la loc ferestrele şi gratiile. Elena şi Neantida fac ordine pe masă. Doctorii reaşează cutiile de medicamente în vitrină.

Ceasul deşteptător continuă să sune. Cei doi Sanitari pun Mătura şi Halatul la locul lor, îşi iau targa şi dau buzna afară, urmați în trombă de celelalte personaje. Neantida aşează florile înapoi în Vas, mai puțin una pe care şi-o pune la ureche. Îi potriveşte pătura lui Don Siempre, îşi ia coasa şi iese, mişcându-şi grațios şoldurile.

Somnul lui Don Siempre manifestă o agitație în creştere. Ceasul sună prelung. Don Siempre se ridică din pat, apropiindu-se de masă cu paşi somnambulici. Opreşte ceasul deşteptător. Priveşte atent florile din Vas. Le numără, clătinând din cap. Se uită atent în jur. Mai numără o dată florile. Cască prelung. Se bagă înapoi în pat, cu spatele spre sală. Se acoperă cu pătura şi începe iar să sforăie. Cade cortina.

SFÂRŞIT